

„GAUDETE ET EXSULTATE“

„Būkite linksmi ir džiūgaukite“

***Apie pašaukimą į šventumą
šiuolaikiniame pasaulyje***

Susitikimų vadovas

***Apaštališkasis paraginimas
Popiežius Pranciškus***

TURINYS

1. Įvadas	3
2. Pirmasis susitikimas „Visuotinis pašaukimas į šventumą“ (punkt. 1–9)	4
3. Antrasis susitikimas „Asmeninis pašaukimas į šventumą“ (punkt. 10–34)	8
4. Trečias susitikimas „Du subtilūs šventumo priešai“ (punkt. 35–62)	12
5. Ketvirtas susitikimas „Mokytojo šviesoje: palaiminimai“ (punkt. 63–94)	16
6. Penktas susitikimas „Didysis kriterijus: gailestingumas“ (punkt. 95–109)	21
7. Šeštas susitikimas „Keli šventumo požymiai: kantrumas, džiaugsmas ir užsidegimas“ (punkt. 110–139)	25
8. Septintas susitikimas „Keli šventumo požymiai: bendruomeninis gyvenimas ir malda“ (punkt. 140–157)	31
9. Aštuntas susitikimas „Kova, budrumas ir įžvalgumas“ (punkt. 158–176)	35

P.S. Šv. Rašto citatos iš www.biblija.lt

Apaštališkojo paraginimo tekstas iš: Šv. Tėvas Pranciškus. Gaudete et exsultate. Apaštališkasis paraginimas apie pašaukimą į šventumą šiuolaikiniame pasaulyje. Vilnius, 2018.

Dogminės konstitucijos Lumen Gentium tekstas imtas iš eis.katalikai.lt

1. ĮVADAS

Mes visi esame pašaukti tapti šventaisiais – šitaip tvirtina popiežius Pranciškus apaštališkajame paraginime *Gaudete et Exsultate*...

Pavadinimas – *Gaudete et Exsultate, Būkite linksmi ir džiūgaukite*, paimtas iš Evangelijos pagal šv. Matą. Jau pačiame laiško pavadinime popiežius vėl mini krikščionišką džiaugsmą – lygiai kaip savo darbuose *Evangelijos džiaugsmas* ir *Meilės džiaugsmas*.

Koks buvo jo sumanymas? „Čia nereikėtų laukti traktato apie šventumą [...]. Mano kuklus tikslas yra dar kartą priminti pašaukimą į šventumą įtraukiant tai į dabartinį kontekstą, paženklinant savų pavojų, iššūkių bei progų. Juk Viešpats kiekvieną mūsų pasirinko tam, kad „būtume šventi ir nesutepti jo akivaizdoje“ (Ef 1, 4).

Taip pat: „Tai raginimas dalytis Viešpaties džiaugsmu, gyventi ir su džiaugsmu aukoti kiekvieną savo gyvenimo akimirką, tuo pačiu ją padarant meilės dovana šalia mūsų esantiems žmonėms.“

Šio paraginimo skaitymo gidą parašė komandų nariai. Kiekvienam susitikimui siūlomas studijuojamų skyrelių komentaras, maldos tekstas ir giesmė, taip pat gairės poros ir komandos pasidalinimui.

Komandų nariai norėjo praplėsti apmąstymą, todėl siūloma įvairių papildomų tekstų ir trumpa XX a. gyvenusio šventojo biografija. Parinkti asmenys yra sąlyginai mažai žinomi – tai kasdienybės šventieji, įvairaus amžiaus, daugybės tautybių ir iš įvairių žemynų, susituokę ar viengungiai pasauliečiai bei pašvęstojo gyvenimo atstovai. Todėl regime, kaip Dievas pašaukia, kaip Šventoji Dvasia veikia kiekviename žmoguje, kad plėstųsi Karalystė. Dievui nerūpi silpnybės, Jis paprasčiausiai prašo dosniai atsiliepti į Jo meilės kvietimą.

Tačiau šio gido pagrindinė paskirtis – kad skaitytumėte ir apmąstytumėte patį paraginimą.

Temos komanda

Jei turite pastabų dėl temos, norite pasiūlyti naujų klausimų ar idėjų dėl papildomų dokumentų, eikite į komandų puslapio temos skyrelį ir dalinkitės geromis mintimis:

<https://www.equipes-notre-dame.fr/document/themes-clic>

2. PIRMAS SUSITIKIMAS

„VISUOTINIS PAŠAUKIMAS Į ŠVENTUMĄ“

2.1. Pasiruošimas

- Skaitome 1–9 punktus
- Komentaras:

Paprastai šventumas atrodo nepasiekiamas, skirtas tik išskirtinai tyroms sieloms, apsaugotoms nuo nuodėmės. Popiežius Pranciškus atveria mums visiškai kitokią perspektyvą. Šventumas yra mūsų pašaukimas, tai kvietimas į laimę. Dievas kiekvienam iš mūsų turi sumanymą, Jis kviečia mus įgyvendinti savo žmogiškumą: „Juk Viešpats kiekvieną mūsų pasirinko tam, kad būtume šventi ir nesutepti jo akivaizdoje“ (Ef 1, 4).“

Šiuo keliu anksčiau nei mes keliavo daugybė vyrų ir moterų. Nemažai yra ir mūsų amžininkų; jie yra iš tų „tyros tylos šventųjų“ (André Henry) ar, kaip sakė Josephas Malegue, priklauso viduriniajai šventumo klasei. Drauge su mumis jie sudaro kovojančią Bažnyčią.

Su visais, kurie pirma mūsų įžengė į Tėvo namus, ir su kovojančios Bažnyčios nariais palaikome slėpiningą santykį, kurį vadiname šventųjų bendravimu. Ėję prieš mus, taip pat einantys drauge su mumis yra mūsų bendrakeleiviai. Nesame šventi vieni patys: „Tik tą dieną, kai visa, kas paslėpta, bus atidengta, sužinosime, kurioms sieloms turime dėkoti už lemtingus savo asmeninio gyvenimo posūkius.“ (Sesuo Kryžiaus Teresė Benedikta: *Vie cachée et épiphanie*).

2.2. Susitikimas

- *Malda*
- *Giesmė*
- *Maldos tekstas: laiškas Efeziečiams 4, 1–13*

Taigi aš, kalinys Viešpatyje, raginu jus elgtis, kaip dera jūsų pašaukimui, į kurį esate pašaukti. Su visu nuolankumu bei meilumu, su didžia kantrybe palaikykite tarpusavio meilę, uoliai sergėkite Dvasios vienybę taikos ryšiais. Vienas kūnas ir viena Dvasia, kaip ir esate pašaukti į vieną savo pašaukimo viltį. Vienas Viešpats, vienas tikėjimas, vienas krikštas. Vienas Dievas ir visų Tėvas, kuris virš visų, per visus ir visuose. Kiekvienam mūsų duota malonė pagal Kristaus dovanos mastą. Todėl sakoma:

*Kildamas aukštyn, nusivedė sugautus belaisvius
ir davė žmonėms dovanų.*

Ką reiškia jis pakilo, jeigu ne tai, kad jis ir nusileido į žemesniąsias sritis žemėje. O tasai, kuris nužengė, yra tas pats, kuris iškilo aukščiau už visus dangus, kad visa užpildytų. Tai jis paskyrė vienus apaštalais, kitus pranašais, evangelistais, ganytojais ir mokytojais, kad padarytų šventuosius tinkamus tarnystės darbui, Kristaus kūno ugdymui.

- *Klausimai poros ir komandos pasidalinimui*

1. Ką mums reiškia žodis „šventas“? Ar mums rūpi kvietimas į šventumą?
2. Iš sutiktų ar mylimų asmenų pasirinkime vieną, kuris (-i) „nepaisydamas savo trūkumų ėjo toliau ir patiko Viešpačiui“, trumpai tariant, anoniminį šventąjį ar šventąją, atstovaujantį (-čią) viduriniajai šventumo klasei. Papasakokime apie jį (ją) komandai.

3. Šventieji ir šventosios yra tarsi mūsų vyresnieji broliai ir seserys, jie mums yra pavyzdys ir Kristaus liudytojai. Kuris šventasis man artimiausias?

2.3.Pasigilinimui

- *Lumen gentium, psl. 9*

Kiekvienas, kuris bet kuriuo metu ir bet kurioje šalyje jį gerbia ir teisingai elgiasi, patinka Dievui (plg. Apd 10, 35). Tačiau Dievas panorą žmones sušventinti ir išganyti ne pavieniui, be jokio tarpusavio ryšio, o sujungęs į tautą, kuri jį teisingai pažintų ir šventai jam tarnautų. Todėl jis išsirinko savo tauta Izraelitus, sudarė su jais sandorą ir palaipsniui juos mokė, istorijos bėgyje apreikšdamas jiems save bei savo valios planą ir pašvėsdamas juos sau. Tačiau visa tai tebuvo naujosios, tobulosios, Kristuje įvykdysimos sandoros ir pilnesnio apreikšimo, kurį turėjo atnešti pats kūnu tapęs Dievo Žodis, parengimas ir figūrinis pavaizdavimas. „Tikėkit manimi, ateina dienos, – tai Viešpaties žodis, – kada sudarysiu naują sandorą su Izraelio namais ir Judo namais. [...] Įdiegsiu juose savo įstatymą, įrašysiu jiems jį į širdį. Tada aš būsiu jų Dievas, ir jie bus mano tauta. [...] Visi, maži ir dideli, pažins mane, – tai Viešpaties žodis“ (Jer 31, 31–34). Kristus įkūrė tą naująją sandorą, tai yra savo krauju patvirtintą naują testamentą (plg. 1 Kor 11, 25), pašaukęs žmones iš žydų ir pagonių, kad jie ne kūnu, bet Dvasia suaugtų vienybėn ir būtų nauja Dievo tauta. Juk tikintieji Kristų, gyvojo Dievo žodžiu atgimę ne iš gendančios, o iš negendančios sėklos (plg. 1 Pt 1, 23), ne iš kūno, o iš vandens ir Šventosios Dvasios (plg. Jn 3, 5–6), tampa „išrinktoji giminė, karališkoji kunigystė, šventoji tauta, įsigytoji liaudis“, kuri seniau buvo „ne tauta, o dabar Dievo tauta“ (1 Pt 2, 9. 10).

„Mes, tie žmonės iš gatvės“

Madeleine Delbrel (1904–1964)

Yra žmonių, kuriuos Dievas paima ir atskiria.

Yra ir tokių, kuriuos Jis palieka minioje, kurių „neatskiria nuo pasaulio“.

Tai žmonės, dirbantys eilinį darbą, turintys eilinę šeimą ar eiliniai viengungiai. Žmonės, sergantys eilinėmis ligomis, kenčiantys eilinį sielvartą. Žmonės, kurių namai eiliniai, drabužiai eiliniai. Tai eilinio gyvenimo žmonės. Žmonės, kuriuos sutinkame bet kurioje gatvėje.

Jiems patinka į gatvę atsiveriančios jų durys, kaip pasauliui nematomiems jų broliams patinka durys, amžiams jiems užsivėrusios.

Mes, tie žmonės iš gatvės, visomis savo jėgomis tikime, kad ši gatvė, šis pasaulis, kur Dievas mus įkurdino, mums yra mūsų šventumo vieta. Mes tikime, kad čia mums netrūksta nieko būtina, nes jei mums būtų trūkę to, kas būtina, Dievas jau būtų mums tai suteikęs.

„Tyros tylos šventieji ir šventosios“

Andre Henry (1918–2005)

Šventosios ir šventieji, tyliai čia praėję,
Labai nuolankiai savyje slepiantys kryžių,
Niekas nepamatė sužeisto jūsų peties,
Jūs tarp mūsų buvote Dievo tyla.

Tarp mūsų buvote Artumas ir Nebuvimas,
Žodžio atstumas ir Jo nuolankumas,
Anapusbės džiaugsmas ir artimas skausmas,
Palaidotas Kristus, prisikėlęs Kristus. [...]

Jūs neminimi jokioje litanijoje,
Jūsų nėra vitražuose po šiuo žemės dangum,
O grynos nesėkmės ir visos beprotybės sūnūs,
Jūs pabėgote nuo saulės spindesio ir puikybės.

Niekas už jus nesimeldė per jūsų gyvenimą,
Kuris žinomas vieninteliui Dievui,
Jūs esate Jo poilsis, blausi Jo pergalė,
Sūnūs, įsitaisę arti Sūnaus amžinojoje širdyje.

Šventosios ir šventieji, išmokykite mus tyros tylos,
Nes gyvąjį Dievą supa pernelyg daug triukšmo,
Pernelyg daug sielų be meilės, aukcione pardavinėjančių
Tiesą, kelią ir neaiškius įrodymus.

Triukšmo per daug, nebegirdime širdžių,
Paprasciausiai ieškančių Kristaus ir Jo šviesos,
Per daug triukšmo, per mažai maldos,
Per mažai nerimo ir per daug trumpalaikės baimės.

„Kasdienybės šventoji“

Eurozija Fabris (1866–1932)

Eurozija (Roza) Fabris gimė 1866 m. Kvinto Vičentine, netoli Vičencos, Italijos Veneto regione. Jos tėvai buvo ūkininkai. 1870 m., kai mergaitei tebuvo ketveri, jie persikėlė į Marolą, ir čia prabėgo visas jos gyvenimas. Mokyklą ji lankė tik dvejus metus, pramoko skaityti ir rašyti, bet po to reikėjo padėti motinai, kuri siuvo. Rozina – taip ją švelniai vadino – išmoko šio amato ir jį įvaldė. Buvo labai pamaldi, priklausė „Marijos dukroms“ ir mokė vaikus katekizmo. Namuose jaunas merginas ji mokė siuvimo, naudodamasi proga kalbėjo ir apie krikščionišką gyvenimą, kad atėjus laikui jos sukurtų geras šeimas. Pati sulaukė kelių pasiūlymų tekėti, bet ryžtingai juos atmetė.

Bet vieną dieną to kaimo gyventojas neteko žmonos ir liko su dviem mažyliais (4 ir 20 mėnesių) ant rankų, trečiasis gyveno labai trumpai. Iš didelės užuojautos Roza pusę metų eidavo pas jį padėti tvarkytis. Po to, gerai apmąsčiusi, patariama tėvų ir nuodėmklausio, 1886 m. ji sutinka tekėti už našlio Karlo Barbano. Ji liudija: „Pats Viešpats vedė mane šiuo keliu, ir aš leidausi Jo vedama. Ištekėdama pasiaukojau! Tekėjau už Karlo, nes man buvo gaila mažylių ir mačiau, kad galiu tuos našlaičius užauginti. Būsiu jiems motina, ir jie bus gerai išauklėti, nes prisiekiau ugdyti juo savu būdu Viešpatyje.“ „Mama Roza“, kaip nuo tada ją vadino, pati susilaukė devynių vaikų, dauguma jų mirė maži. Gausioje šeimoje jai teko intensyvus šeimos motinos, ūkininkės gyvenimas, ji galėdavo neįtikėtinais daug dirbti. Jos malda taip pat buvo intensyvi. Be to, jai teko kęsti reiklų vyrą, ar greičiau visą nepatogią trijulę, nes su vyru dar gyveno kurčias senelis ir vyro brolis, jaunas vaidininkas. Roza sutiko tekėti ir dėl to, kad šiuose namuose stotų taika. Ji toliau moko siuvimo, dirba ūkyje. Daržo derlius ir kiaušiniai iš vištidės, kurių tikrai reikia gausiai šeimynai, dažnai patenka ir į

nelaimingųjų burnas. Kartais dėl to ji pati likdavo alkana. Ji buvo neturtinga, nes nors ūkio žemės ir buvo geros, teko išmokėti daugybę senų skolų. Susidūrusi su išmėginimais, kurių netrūko, ji išlaikydavo pasitikėjimą ir kartodavo: „Nepraraskime drąsos. Vykdykime Dievo valią ir pamatysite, kaip Jis mums padės. Viešpats šitaip mus myli, Jis mirė už mus. Kam abejoti Jo Apvaizda?“ Šis pasitikėjimas prasiveržia rūpinantis daugybę vaikų, savų ir svetimų. Per Pirmąjį pasaulinį karą ji priglaudžia tris vaikus, kurių tėvas žuvo fronte. Netgi tampa žindyve vargšams kūdikiams, kurių motinos maitinti negalėjo. Namuose lankosi daugybė vaikų. Ji liudija: „Manau, jei būčiau turtinga, nebūčiau tokia laiminga, kaip dabar. Jėzus irgi buvo vargšas, ir Jam priklausė pasaulis. Jėzus ir Marija buvo vargšai.“ Bet koks šis neturtas apstus malonių! Trys jos sūnūs tapo kunigais, ketvirtas mirė mokydamasis seminarijoje, kunigu tapo ir vienas jos įsūnių. Viena jos vyro dukra pasirinko vienuolinį gyvenimą. Kiti vaikai susituokė ir sukūrė krikščioniškas šeimas, susilaukė daug vaikų. Mama Roza dosniai palydi savo vaikų pašaukimus, kai Viešpats juos pakviečia. „Juk jie nėra tik mūsų, pirmiausia jie Dievo. Didelė garbė, jei Jis paprašo vieno mūsų vaikų Jam tarnauti.“ Tokiu dosnumu ji pataria vadovautis ir kitoms moterims: „Iš savo pusės visada turime įvykdyti savo pareigą pagal šventą Dievo įstatymą; tik tada būsime patenkintos. Viešpats pagerbia mus pakviesdamas dirbti kartu; už tai reikia Jam dėkoti. Beje, visiškai pasitikėkite Viešpačiu. Vaikus mums atsiunčia Jis. Pamatysite, jei Jis duoda jums vaiką, duos ir duonos jam išmaitinti.“

1930 m., mirus vyrui, Mama Roza tapo pranciškonų ordino tretininke. Pati mirė 1932 m. Pirmąją jos biografiją parašė vienas jos sūnus kunigas. Pijus XII kalbėjo: „Reikia supažindinti su šia gražia siela, tai pavyzdys šiandienos šeimoms!“ Tai buvo pranašiški žodžiai, nes dabar ji paskelbta palaimintąja. Per Vičencoje surengtą ceremoniją žmonės džiūgavo, daug kas nori, kad ji būtų paskelbta šeimos globėja.

<http://www.abbaye-saint-benoit.ch>

3. ANTRAS SUSITIKIMAS

„ASMENINIS PAŠAUKIMAS Į ŠVENTUMĄ“

3.1.Pasiruošimas

- 10–34 punktų skaitymas
- Komentaras:

Per pirmąjį susitikimą svarstėme apie visuotinį pašaukimą į šventumą. Bažnyčia yra „brolių karavanas“, kur einame visi drauge, remdamiesi vieni į kitus, kad ir koks sunkus būtų kelias. Šventieji, pirma mūsų žengę tuo keliu, taip pat eina šalia, tik nematomi. Jie mus užtaria.

Šiandien esame kviečiami ištirti, koks yra mūsų pašaukimas. Maldos tekstas (1 Kor 12) nušviečia skirtingas dovanas arba charizmas, kurias esame pakviesti vystyti.

Štai kaip tą kvietimą galima apibūdinti:

1. Jis yra laisvas. Dievas kuria mūsų gyvenimą drauge su mumis.
2. Jis kuriamas diena po dienos, kasdieniame gyvenime per nedidelius pasirinkimus, mažus veiksmus. „Aš pasinaudoju progomis, pasitaikančiomis kasdien, kad paprastus veiksmus atlikčiau nepaprastu būdu.“¹
3. Šventumas yra „Šventosios Dvasios vaisius“ mūsų gyvenime. Tai apima atsivėrimą malonei, savo ribotumo pripažinimą. Kartais Ji paskatina radikalų atsivertimą.

26 punkto pradžioje popiežius Pranciškus rašo: „Nesveika mylėti tylą, bet vengti susitikimo su kitais, trokšti atilsio, bet atmesti veiklą, ieškoti maldos, bet nuvertinti tarnystę.“ Ar popiežius nuvertina maldą ir vidinę maldą? Ar pasmerkia bet kokią kontempliatyvų pašaukimą? Tolesni žodžiai kalba priešingai. Jis mus įspėja dėl išsiblašymo ir laikinų išsiblašymų pagundos bei ragina atgauti „asmeninę erdvę, kartais skausmingą, bet visada vaisingą, kur užmegztume nuoširdų dialogą su Dievu“ (§ 29). Vėliau, § 147–157, jis atskleidžia maldos ir kontempliacijos svarbą. Malda ir veikimas anaipol nėra nesuderinami, juos sieja gili vienybė: žr. § 31.

3.2.Susitikimui

- *Malda*
- *Giesmė*
- *Maldos tekstas: 1 Kor 12, 4–11*

Esama skirtingų malonės dovanų, tačiau ta pati Dvasia. Esama skirtingų tarnysčių, tačiau tas pats Viešpats. Ir esama skirtingų darbų, tačiau tas pats Dievas, kuris visa veikia visur kur. Kiekvienam suteikiama Dvasios apraiška bendram labui. Antai vienam Dvasia suteikia išminties žodį, kitam ta pati Dvasia – pažinimą, kitam – tikėjimą toje pačioje Dvasioje, kitam – gydymo dovaną toje vienoje Dvasioje, kitam – stebuklingus darbus, kitam – pranašavimą, kitam – dvasių atpažinimą, kitam – įvairių kalbų dovaną, kitam – kalbų aiškinimą. Ir visa tai veikia ta pati Dvasia, kuri dalija kiekvienam atskirai, kaip jai patinka.

¹ Kardinolas François-Xavier Nguen Van Thuan, J'ai suivi Jésus: un évêque témoin. Paris 1997, p. 17.

- *Klausimai poros ir komandos pasidalinimui*

1. Kokią vietą mūsų gyvenime užima ištyrimas? Ar sutuoktinio (-ės) žvilgsnis, Pareiga prisėsti mums padeda šioje srityje?
2. Popiežius Pranciškus išvardija „žingsnius į šventumą“. Ar galėtume ir mes paliudyti apie žingsnelį, visai mažytį žingsnelį..? Ar mūsų gyvenimo taisyklė veda į tai, kad tokių žingsnelių gausėtų?
3. Kokių ypatingų talentų esame gavę iš Dievo? Kiekvienas galėtų savo širdies slaptose paklausti, ką su jais padarė. Ar pabėgo nuo jų, kaip tarnas tinginys, ar leido jiems duoti vaisių, kaip tie, kaip tie kiti? (Mt 25, 14–30)
4. Tokioje šviesoje kiekvienas gali iširti, kokią dovaną jam reikia puoselėti, kad gyventų Dievo meilėje. Tai gali būti Pareigos prisėsti tema.

3.3. Pasigilininimui

139 (138) Psalmė, 13–16

Juk tu mano širdį sukūrei,
užmezgei mane motinos iščiose.
Šlovinu tave,
nes esu nuostabiai padarytas.
Tavo visi darbai nuostabūs, –
tai žinau labai gerai.
Mano išvaizda tau buvo žinoma,
kai buvau slapta kuriamas,
rūpestingai sudėtas žemės gelmėse –
tavo akys matė mane dar negimusį.
Į tavo knygą buvo įrašytos
visos man skirtos dienos,
kai nė viena jų dar nebuvo prasidėjusi.

Jeremijo pašaukimas: Jer 1, 4–9

Man atėjo VIEŠPATIES žodis:
„Dar prieš sukurdamas iščiose, tave aš pažinau,
dar prieš gimimą tave aš pašventinau, –
pranašu tautoms tave aš paskyriau“.
„Ai ai ai, Viešpatie DIEVE! – sudejavau, –
Štai aš nemoku kalbėti! Esu tik vaikas!“
Bet VIEŠPATS man atsakė:
„Nesakyk: 'Esu tik vaikas!'
Kur tik tave siūsiu, tu eisi,
ką tik tau liepsiu, – kalbėsi!
Nebijok nieko, nes aš esu su tavimi
ir tave apsaugosiu, – VIEŠPATIES žodis“.
Tuomet VIEŠPATS ištiesė savo ranką ir
palytėjo mano lūpas, tardamas:
„Štai aš dedu savo žodžius į tavo lūpas!

- *Lumen gentium, punktas 11*

Galiausiai susituokusieji krikščionys santuokos sakramentu ženklina vienybės bei vaisingos meilės tarp Kristaus ir Bažnyčios slėpinį ir patys yra to slėpinio dalininkai (plg. Ef 5, 32), santuokiniame gyvenime padėdami vienas kitam siekti šventumo, susilaukdami vaikų bei juos auklėdami; todėl jų būseną ir luomas Dievo tautoje yra jiems suteikta dovana. Iš santuokos kyla šeima, kurioje gimsta nauji žmonių bendruomenės nariai; juos Šventosios Dvasios malonė krikštu padaro Dievo vaikais, kad jo tauta nesibaigtų per amžius. Šioje savotiškoje namų Bažnyčioje tėvai savo vaikams turi būti pirmi tikėjimo skelbėjai žodžiu bei pavyzdžiu ir puoselėti kiekvienam būdingą pašaukimą, ypač – šventąjį pašaukimą.

Aprūpinti tokiomis ir taip gausiomis išganymo priemonėmis, visi Kristaus tikintieji, kad ir kokia būtų jų padėtis ir luomas, Viešpaties pašaukiami kiekvienas savo keliu siekti tobulybės to šventumo, kuriuo tobulas yra pats Tėvas.

**„Dievas jame atbaigė savąjį darbą“
Franzas Jagerstatteris (1907–1943)**

Niekas nesitikėjo, kad šis jaunas austras valstietis bus iškeltas į altorių garbę. Jis daugiau lankėsi vakarėliuose nei bažnyčiose, mėgo puikuotis. Jam patiko lošimas, sportas ir... merginos! 1933 m. jam gimė nesantuokinė dukra Hildegarda.

1935 m. jis vedė Franziską, uolią krikščionę. Bendraudamas su ja tapo kitu žmogumi. Gilino savo tikėjimą ir kas vakarą skaitydavo Biblijos ištrauką. Jauna pora rytais eidavo į Mišias. Jiems gimė trys mergaitės. Jie norėjo įsivaikinti ir Hildegardą, bet tam priešinosi jos močiutė. Franzas liudija apie savo tikėjimą ir labai natūraliai apie jį kalba.

1938 m. sausį Franzas susapnavo gražų traukinį, vinguriuojantį kalno šlaitu. Daug kas veržiasi į jį įlipti. Pasigirsta balsas: „Šis traukinys veža į pragarą.“ Jis supranta, kad tas traukinys simbolizuoja nacizmą. Kovo 12 d. naciai įsiveržia į Austriją. Šalies aneksija ratifikuojama 99,75% balsų! Franzas vienintelis visame miestelyje balsavo prieš! Meras jo balsavimo biuletenį sunaikino, kad išvengtų represijų. Franzas pasitraukia iš visuomeninio gyvenimo.

„Neišaina būti ir krikščionimi, ir nacionalsocialistu!“

Jis atsisako nacių pašalpos, kai smarki kruša sunaikina pasėlius „Mus užliejo smarki srovė. Kad sveiki ir gyvi pasiektume kitą krantą, mums telieka plaukti prieš srovę. Net jei gyvename sunkiais laikais, turime ir galime džiaugtis drauge su Bažnyčia. *Ar gali būti kas džiaugsmingiau nei žinoti, kad Kristus prisikėlė, nugalėjęs mirtį ir pragarą? Ar kas nors gali labiau paguosti krikščionis nei tai, kad nėra ko bijoti mirties?*“ Franzas neprašė, kaip darė daug žmonių, atleisti jį nuo karo tarnybos. Jis ten sulaukė nemažai patyčių, nes niekada neslėpė savo tikėjimo. Meras savo iniciatyva iš kariuomenės jį ištraukė. Bet tarnauti naciams – ne! „Neišaina būti ir krikščionimi, ir nacionalsocialistu!“ Franzai, pagalvok apie savo žmoną, dukras! Šeima nepalaiko jo sprendimo, taip pat ir kunigai, net pats vyskupas! Jis dėl to ganėtinai sutrinka ir pasijunta visiškai vienišas. Kunigas jį apkaltina galvojus apie savižudybę. Ši mintis jį taip sutrikdo, kad jis nebeina priimti Komunijos.

Laimėi, jį palaiko Franziska. Armija nepasamdė jo kaip sanitaro, nes jis atsisakė prisiekti Hitleriui. Du mėnesius prabuvęs Linco kalėjime, kur jam teko kęsti kankinimus ir patyčias, jis patiria tikėjimo krizę. Susiimti jam padeda prisiminimai apie laimę su Franziska. Dievas tuos septynerius metus buvo jam dosnus, vadinasi, Jis yra ir Jis myli jį. „Jei Dievas nebūtų man suteikęs malonės ir stiprybės mirti už savo tikėjimą, daryčiau kaip kiti. Jei ir jie būtų tai gavę, galbūt jie būtų padarę daugiau gero.“

Kalėjime jis dar rūpinasi saviškiais ir duoda patarimų dėl sėjos...

Rugpjūčio 9 jam nukertama galva. Savo atsisveikinimo laiške jis rašo: „Geriau, kai sukaustytos rankos, o ne valia. Dievas suteikia savo stiprybės tiems, kurie Jį myli ir kuriems žemė nėra brangesnė nei dangus. Niekas, netgi mirtis negali jų atskirti nuo Dievo meilės. Dievo stiprybė neįveikiama.“

https://fmnd.org/In_Altum/2016/11/bienheureux-franz-jagerstatter-1907-1943/

Filmas *Une vie cachée*, pasakojantis apie Franzo Jägerstätterio gyvenimą, yra įtrauktas į Kanų festivalio programą.

4. TREČIAS SUSITIKIMAS

„DU SUBTILŪS ŠVENTUMO PRIEŠAI“

4.1. Pasiruošimas

- 35–62 punktų skaitymas
- Komentaras:

Dievas sukūrė mus laisvus, apdovanojo protu ir valia. Kaip suprasti, kad protas ir valia gali būti kliūtis šventumui? Taip gali būti tik tada, kai protas ir valia tampa iškreipti... ir tai prasidėjo su prigimtaine nuodėme, kai vyras ir moteris panorė užimti Dievo vietą ir patys nusistatyti žaidimo taisykles.

Abi mūsų tykančios pagundos yra mėginimas tikėjimo slėpinius pakreipti savo naudai.

Gnosticizmas pasitenkina tariamomis savo žiniomis apie Dievą ir turėdamas vien intelektualinę viziją, taip ir neužčiuopia esmės. Nes kaip suprasti – rašo popiežius Pranciškus – kad žmogus, visiškai susigadinęs gyvenimą, paskendęs priklausomybėse ar nesėkmėse, yra mylimas Dievo. Gnosticizmas elgiasi taip, tarsi tiesa priklausytų tik jam.

Kaip rašo popiežius 45 punkte, nėra taip, „jog dėl to, kad ką nors žinome ar galime paaiškinti tam tikra logika, jau esame šventi.“ Bet kokios žinios turėtų „visuomet skatinti geriau atsiliepti į Dievo meilę, nes „mokomasi gyventi: teologija ir šventumas neperskiriami“. Tai patvirtina šv. Paulius (1 Kor 13, 2): „Ir jei turėčiau pranašystės dovaną ir pažinčiau visas paslaptis ir visą mokslą; jei turėčiau visą tikėjimą, kad galėčiau net kalnus kilnoti, tačiau neturėčiau meilės, aš būčiau niekas.“

O pelagijonybė išganymą nori pasiekti savo jėgomis. Ji uoliai kaunasi visuose frontuose ir iš to semiasi nemenkai pasitenkinimo. Ji informuoja Dievą apie savo pastangas ir sėkmes. „Kai manome, kad visa priklauso nuo žmoniškųjų pastangų, vairuojamų bažnytinių normų bei struktūrų, Evangeliją sukomplikuojame ir tampame vergais schemas, paliekančios nedaug progų malonei veikti.“ § 59

Jei nepatiriame savo radikalaus neturto, nepaliekame vietos Dievo malonei, kurios kuklūs bendradarbiai esame (§ 56). Tai reiškia priimti savo žmogiškumo ribas. Jėzus mums rodo kelią; Jis visiškai įgyvendino savo įsikūnijimą. Nuo motinos priklausomas kūdikis, suvystytas į vystyklus – kuriuos beje Jis ir prišlapina – prie kryžiaus prikaltas pasmerktasis, Jis patyrė viską (Fil 2, 6–8), išskyrus nuodėmę. Pasakojime apie gundymą dykumoje matome, kaip Jis pasipriešina Šetonui, įkalbinėjančiam pasinaudoti dieviška galia ir paversti akmenis duona, valdyti pasaulio karalystes ir šokti nuo Šventyklos stogo. Jėzus atsisako; Jis visiškai priima savo įsikūnijimą. Jis nori būti žmogus tarp žmonių, visame kame būti mūsų brolis.

61 punkte popiežius mums rašo, kad Jėzus parodo mums du veidus – Tėvo ir brolio. Mūsų žmogiškumas atbaigiamas sūniškame paklusnume Tėvui ir meilės kupiname santykiyje su broliais, o per juos su Jėzumi, mažiausiu iš jų.

4.2.Susitikimui

- *Malda*
- *Giesmė*
- *Maldos tekstas: Fil 2, 1–11*

Taigi, jeigu esama Kristuje paskatinimo, meilės paguodos, jei esama bendrystės Dvasioje, nuoširdumo ir užuojautos, tai padarysite mano džiaugsmą tobulą tuo, kad laikysitės vienos minties, turėsite vienokią meilę, santaiką ir sutarimą. Tegul nelieka vietos vaidams ar tuščiai puikybei, bet vienas kitą laikykite aukštesniu už save ir žiūrėkite kiekvienas ne savo naudoms, bet kitų. Būkite tokio nusistatymo kaip Kristus Jėzus.

Jis, turėdamas Dievo prigimtį,
godžiai nesilaikė savo lygybės su Dievu,
bet apiplėšė pats save,
priimdamas tarno išvaizdą
ir tapdamas panašus į žmones.
Jis ir išore tapo kaip visi žmonės;
jis nusižemino,
tapdamas klusnus iki mirties, iki kryžiaus mirties.
Todėl ir Dievas jį išaukštino
ir padovanojo jam vardą, kilniausią iš visų vardų,
kad Jėzaus vardui priklaupytų kiekvienas kelis
danguje, žemėje ir po žeme ir kiekvienos lūpos
Dievo Tėvo šlovei išpažintų:
„JĖZUS KRISTUS YRA VIEŠPATS!“

- *Klausimai poros ir komandos pasidalinimui*
 1. Ar priimame tai, kad ne viską žinome, ne viską suprantame? Kokie yra mūsų sunkumai ir – ar – tvirti įsitikinimai tikėjimo atžvilgiu?
 2. Marie Noël apie abejonę kalbėjo kaip apie „niūriąją adoraciją“. Kaip suprantate šį teiginį?
 3. Gyvenime daug pasikliaujame savo jėgomis, sprendimais ir sparčiai tvarkome savo reikalus. Kodėl tikėjimo srityje turėtų būti kitaip?
 4. Kūdikėlio Jėzaus Teresė sakė: „Esu per maža kopti sunkiais tobulėjimo laiptais.“ Kam jums įkvepia šis pasakymas?
 5. Kaip suderinti veiklumą ir dvasinį gyvenimą?
 6. Ar turime gnosticizmo (tiesos savinimosi) ar pelagijonybės (pasiklivimas tik savo pastangomis, nesikreipiant į kitą) bruožų? Ką apie tai galvoju? Ir ką apie tai galvoja mano sutuoktinis (-ė)?

4.3.Pasigilinimui

Lk 10, 21–22

Tuomet jis pradžiugo Šventąja Dvasia ir prabilo: „Aš šlovinu tave, Tėve, dangaus ir žemės Viešpatie, kad paslėpei tai nuo išmintingųjų ir gudriųjų, o apreiškei mažutėliams. Taip, Tėve, nes tau taip patiko. Viskas man yra mano Tėvo atiduota. Ir niekas nežino, kas yra Sūnus, tik Tėvas, nei kas yra Tėvas, tik Sūnus ir tas, kam Sūnus panorės apreikšti.“

**„Autobiografiniai rankraščiai, rankraštis C“
Šventoji kūdikėlio Jėzaus Teresė**

(Katalikų pasaulio leidiniai, Vilnius, 2011, iš prancūzų k. vertė Vaclovas Šiugždinis, p. 225)

Noriu ieškoti būdo, kaip nueiti į Dangų labai tiesiu, trumpu, visiškai nauju mažuoju keleliu. Mes gyvename atradimų amžiuje, dabar jau nebereikia sunkiai kopti laiptais, turtingieji turi keltuvaž, kuris puikiai tuos laiptus atstoja. Ir aš norėčiau išrasti keltuvaž, kuris mane pakylėtų iki Jėzaus, nes esu per maža kopti sunkiais tobulėjimo laiptais. Tad ieškojau šventose knygose to mano trokštamo objekto „keltuvo“ apibūdinimų, ir perskaičiau šiuos žodžius, išsiveržusius iš Amžinosios Išminties lūpų: „Kas yra VISAI MAŽAS, tegul pas mane ateina.“ (Pat 9, 4) Ir štai aš atėjau, spėdama, kad atradau tai, ko ieškojau, ir, norėdama sužinoti, o mano Dieve, ką padarysi tam *mažutėliui*, kuris atsilies tavo šaukiamas; aš ir toliau vis ieškojau ir štai ką radau: „Kaip motina guodžia, taip ir aš jus paguosiu, kaip kūdikius jus nešiosiu, sūpuosiu ant savo kelių!“ (Iz 66, 12) Ak, dar niekada mano sielos nedžiugino tokie švelnūs ir melodingi žodžiai; tas keltuvas, kuris turi pakylėti mane į Dangų, - tai tavo, Jėzau, rankos!

„Dienoraštis“

Marie Rouget arba Marie Noel (P. 41–42)

Mano Dieve, aš Jūsų nemyliu, net to ir nenoriu, man su Jumis nuobodu. Gal netgi netikiu Jumis.

Bet praeidamas pažvelkite į mane.

Prisiglauskite akimirksniui mano sieloje, sutvarkykite ją vienu kvėptelėjimu, tarsi nieko ir nevyktų, nieko man nesakydamas. Jei norite, kad tikėčiau Jumis, suteikite man tikėjimą. Jei norite, kad jus mylėčiau, suteikite man meilės. Aš jos neturiu ir nieko negaliu padaryti. Duodu tai, ką turiu: savo silpnumą, savo skausmą... ir šis mane kankinantis švelnumas, kurį jūs gerai matote... ir ši neviltis... ir ši kankinanti gėda...

Mano blogis, vien mano blogis... tai viskas!

Ir mano viltis! [...]

Ir štai jūs, mano Dieve. Ieškojote manęs? Ko iš manęs norite? Neturiu ko jums duoti. Nuo paskutinio mūsų susitikimo nieko jums neatidėjau. Nieko... nė vieno gero veiksmo. Buvau pernelyg pavargusi.

Nieko... nė vieno gero žodžio. Buvau pernelyg liūdna. Vien tik pasibjaurėjimas gyvenimu, nuobodis, bergždumas.

- Duok!

Skubėjimas kiekvieną dieną, ir matyti ją baigiantis tuščiai; poilsio toli nuo pareigų ir darbų troškimas, atsiribojimas nuo darytino gėrio, pasibjaurėjimas jums, o mano Dieve!

- Duok!

Sielos apsnūdimas, mano glebumo priekaištai ir glebumas, stipresnis už priekaištus...

- Duok!

Būtinybė būti laimingai, triuškinantis švelnumas, skausmas būti vienai be prieglobsčio...

- Duok!

Rūpesčiai, išgąstis, abejonės...

- Duok!

Viešpatie, štai kaip skudurininkas ateinate ir surenkate šiukšles bei atliekas. Ką iš to norėsite padaryti, Viešpatie?

- Dangaus Karalystę.

„Senmergės šventumas“

Marie Rouget arba Marie Noel (1883–1967)

Smulkutė provincijos senmergė, užaugusi katedros šešėlyje? Sena davatka ar didi poetė? Be abejonės, Dievo mylėta moteris, kuri kaip Jokūbas grūmėsi su angelu ir įveikė priešininką. Jos beatifikacijos byla pradėta 2017 m., bet kol kas Bažnyčios sprendimas dar neišskus.

Marie Noël gimė nelabai krikščioniškoje šeimoje. Jos tėvas mokė filosofijos licėjuje, buvo agnostikas; motinos, kilusios iš buržuazijos, tikėjimas buvo drungnas. Bet šeimos aplinka ją vis dėlto ugdė. Jos tėvas buvo geras pašnekovas, rūpinosi savo trijų vaikų – Marie, Pierre ir Eugene – polinkio mąstyti ir kultūrai ugdymu. Motina įdiegė gerai atlikto darbo svarbą. Marie Noël buvo gera namų šeimininkė ir puiki siuvinėtoja. Baigusi licėjų, ji pasiliko pas tėvus, mielai jiems padėjo, pagelbėdavo ligoniams ir mirštantiems, įsitraukė į parapijos veiklą, mokė katekizmo ir rūpinosi Marijos vaikais. Ji patarnavo visą gyvenimą.

Jos laimingas gyvenimas staiga dužo 1904 m. Jaunesnysis brolis Eugene rytą buvo rastas lovoje negyvas. Jam buvo vienuolika metų. Beveik tuo pačiu metu Marie Noël paliko sužadėtinis. Šios dvi žaizdos taip niekada ir nesugijo. Tuo persmelkti jos poezijos darbai, pilni gėlos ir stiprūs.

Marie Noël tikėjimą maitino jos močiutės liudijimas; ji buvo tarsi teologijos dėstytoja ir mergina ją lydėdavo į Mišias, vakarinę ir naktinę maldas. Bet viskas susvyruoja: gedulas, Pasaulinis karas, metafiziniai klausimai nugramzdina Marie Noël į naktį, tikėjimo naktį. Ši krizė, paveikusi jos sveikatą, truko daugybę metų. Ji žino, kad jei Dievo nėra, gyvenimas neturi jokios prasmės, bet ji taip pat nenori savo gyvenimo grįsti iliuzijomis. Ją graužia abejonė, ta „niūrioji adoracija“. Ji kaunasi su Dievu, leidžiančiu mirti vaikams; ji mano, kad yra nesuderinama priešprieša tarp Dievo kūrėjo, sukūrusio visatą, kur gyvūnai ir žmonės vieni kitus ėda, ir Kristaus atpirkėjo, sakančio: „duok“ ir kuris atiduoda savo gyvybę. Tarsi musė ji daužosi į stiklą, ji kenčia.

Po truputį naktis baigiasi. Ji sutiko, kad ne viską gali suprasti; ji susitaikė su savo kančia ir vienetve; ji kitiems davė meilę, kurios negavo. Ji ramiai užgeso priėmusi paskutinę Komuniją, jos draugams giedant *Magnificat*.

5. KETVIRTAS SUSITIKIMAS

„MOKYTOJO ŠVIESOJE: PALAIMINIMAI“

5.1. Pasiruošimas

- 63–94 punktų skaitymas
- Komentaras:

Šio apaštališkojo paraginimo šerdį sudaro Palaiminimai, ir tai logiška, nes jie nurodo mums laimės ir šventumo kelią. Kaip rašoma § 1: „Viešpats iš mūsų reikalauja visko ir už tai siūlo tikrąjį gyvenimą, laimę, kuriai esame sukurti.“

Palaiminimai pirmiausia piešia „Mokytojo veidą“, tai yra Jėzaus, kuris visiškai gyveno pagal savo mokymą, kuris mylėjo taip, kad atidavė savo gyvybę.

Tai reiškia, kad palaiminimai tarsi braukia prieš plauką, nes ragina gyventi priešingai pasaulio dvasiai. Tik Šventosios Dvasios veikimas mumyse gali padėti mums gyventi pagal juos (§ 65). Mėginkime nežvelgti į juos kaip į nepasiekiamą idealą, bet kaip į žemėlapi, „kad tikrai pakeistume gyvenimą“.

5.2. Susitikimui

- *Malda*
- *Giesmė*
- *Maldos tekstas: Mt 5, 1–12*

Matydamas minias, Jėzus užkopė į kalną ir atsisėdo. Prie jo prisiartino mokiniai. Atvėręs lūpas jis mokė:

„Palaiminti turintys vargdienio dvasią: jų yra dangaus karalystė.

Palaiminti liūdintys: jie bus paguosti.

Palaiminti romieji: jie paveldės žemę.

Palaiminti alkstantys ir trokštantys teisumo: jie bus pasotinti.

Palaiminti gailestingieji: jie susilauks gailestingumo.

Palaiminti tyraširdžiai: jie regės Dievą.

Palaiminti taikdariai: jie bus vadinami Dievo vaikais.

Palaiminti persekiojami dėl teisumo: jų yra dangaus karalystė.

Palaiminti jūs, kai dėl manęs jus niekina ir persekioja bei meluodami visai šmeižia. Būkite linksmi ir džiūgaukite, nes jūsų laukia gausus atlygis danguje. Juk lygiai taip kadaise persekiojo ir pranašus.“

- *Klausimai poros ir komandos pasidalinimui*
1. Kiekvienas (-a) pasirenka palaiminimą, paaiškina, kodėl pasirinko būtent šį ir kaip jis (ji) mėgina (ar kaip nesiseka) jo laikytis gyvenime. [Nesirinkime palaiminimo „Palaiminti gailestingieji...“, nes apie jį bus kalbama antroje skyriaus dalyje.]
 2. Labai atidžiai dar kartą perskaitykite tekstą, pasibraukite ir pakomentuokite svarbiausias vietas. Gal jos gali mus įkvėpti pasirenkant gyvenimo taisyklę?

3. Tēvas Jēzaus Žakas šitai kalba apie šventumą: „Šventumas – tarsi akmuo po akmens, akmenēlis po akmenēlio statomas pastatas, tai kova.“ Ar jūs irgi taip manote?

5.3.Pasigilinimui

Mt 16, 24–25

Tuomet Jēzus kalbējo savo mokiniam: „Jei kas nori eiti paskui mane, teišsižada pats savēs, tepasiima savo kryžiu ir teseka manimi. Kas nori išgelbēti savo gyvybē, tas jā praras; o kas pražudo gyvybē dēl manēs, tas jā atlas.“

Mt 11, 28–30

„Imkite ant savo pečiu mano jungā ir mokykitēs iš manēs,
nes aš romus ir nuolankios širdies,
ir jūs rasite savo sieloms atgaivā.
Mano jungas švelnus,
mano našta lengva.“

„Katechezē apie palaiminimus (2009 Liepa)“ Kardinolas Barbarin

Palaiminimai iš tiesų yra Evangelijos perlas, nes kiekvienas jos epizodas gali būti paaiškintas vienu iš jų. Tai tarsi Jēzaus autoportretas. Jie mums palaipsniui atskleidžia Jo asmenybės bruožus. Jēzus toks diskretiškas, kad niekada nekalba apie save, o vis dēlto visi Evangelijos puslapiai mums tapo Jo veidā ir padeda geriau Jį pažinti. Pavyzdžiui: „Sėjējas išsirengē sėti javų.“ (Lk 8, 5) Sēkla krito ant akmenų, tarp erškēčiu ir į gerā žemē. Jēzus paaiškina, kad sēkla – tai Dievo žodis, ir tos skirtingos dirvos atitinka įvairias mūsų žmogiškas ar dvasines situacijas. Bet kas tas sėjējas? To Jis nepasako, bet visi supranta, kad tai Jis. Ir Jis norētų, kad ta sēkla užaugintų daug gerų grūdų!

Ant pirmojo savo Biblijos puslapio persirašiau šį Origeno posakį: „Šventajam Raštui suprasti ir visatos prasmei išsiaiškinti yra paprastas būdas: ieškoti Jēzaus, kontempliuoti Jēzų, tarnauti Jēzui, sekti Jēzų, artintis prie Jēzaus, suprasti Jēzų, sekti Logā sekant Jēzų.“ Jūs Jį mylite ir norite geriau pažinti? Tad išmokite Palaiminimus atmintinai. Tegu jie nuolat būna jūsų atmintyje, širdyje ir lūpose. Taip matydami Viešpatį veikiantį, girdėdami kiekvienā iš Jo žodžių suprasite, kodėl Jis būtent taip elgiasi. Ir Jį regėdami, Jo klausydamiesi sužinosite, ką reiškia turėti tyrā širdį, būti vargdieniu, romiu, gailestinguoju ar taikdariu...

Tai svarbiausias patarimas, kurį norėjau jums duoti. Išmokite Palaiminimus atmintinai: tai Evangelijos lobis ir Jēzaus autoportretas. Jie mums atskleidžia Jo veidā.

„Akimirka“

„Mažieji Josepho Follieto palaiminimai“

Palaiminti mokantys pasijuokti iš savēs: jie nepaliaudami linksminasi.
Palaiminti mokantys atskirti kalną nuo kurmiarausio: jie išvengs daugybės rūpesčių.
Palaiminti mokantys pailsėti ir miegoti nesiteisindami: jie taps išmintingi.
Palaiminti mokantys užsičiaupti ir klausytis: jie išmoks naujų dalykų.

Palaiminti esantys pakankamai protingi, kad nežvelgtų į save rimtai: aplinkiniai tai įvertins.

Palaiminti jūs, jei mokate žavėtis šypsena ir pamirštate susiraukti: jūsų kelią nušvies saulė.

Palaiminti jūs, jei gebate visada geranoriškai vertinti kito žmogaus elgesį, nors išoriškai atrodo kitaip: jūs atrodysite naivūs, bet tokia meilės kaina.

Palaiminti pamąstantys prieš veikdami ir besimeldžiantys prieš pamąstydami: jie išvengs krūvos kvailysčių.

Palaiminti jūs, jei mokate užsičiaupti ir šypotis, net jei jus nutraukia, jums prieštarauja ar mina ant kojos: Evangelija pradeda smelktis į jūsų širdį.

Ypač palaiminti jūs, kurie mokate atpažinti Viešpatį visuose sutiktuose žmonėse: jūs radote tikrąją šviesą, jūs radote tikrąją išmintį.

„Tėvas Jėzaus Žakas“

Le Pere Jacques – Alexis Neviaski Tallandier, 2015, P. 240–241

Bet kurios sielos gyvenimas žemėje yra tarsi karo būseną, mūsų būseną, iš tiesų; tereikia save patyrinėti ir aptiksime blogų instinktų, pasišlykštėtinų dalykų, tingumą, bailumą ir gerai suprasime, nuo kokio pradžios taško prasidės šventėjimo darbas. Anksčiau mums pasakodavo apie šventuosius tarsi apie bekūnes būtybes, kurie nuo pirmųjų gyvenimo savaičių pasninkaudavo ir žinojo dvasinio gyvenimo keliamus reikalavimus. Bet realybė ne tokia [...]. Mums tikrai atimtų drąsą, tarsi sakytume: šventumą arba turi, arba ne. Betgi yra ne taip! Šventumas – tarsi akmuo po akmenį, akmenėlis po akmenėlio statomas pastatas, tai kova. [...]

Paprašykite sesers Marie-Angelique, kad pamokytų jus didvyriškos ištikimybės mažiems dalykams, pareigos, darytinų paslaugų, meilės reiklumo; tada ir jūs suprasite šį didį dalyką: visišką, galutinį susitikimą su Dievu sielos viršukalnėse, dėl to ir jūs patirsite tą džiaugsmą galėti išsižiūrėti į brangią, malonią mirtį. Tegu ji būna jums ta palaiminga mirtis, staigus šuolis, kvietimas, troškimas, būtybės linkimas prie Dievo, kad pačiuptume Dievą ir Jo nebepaleistume amžiams.

(Konferencija Pontuazo karmelitams, 1944 m. sausio 1 d.)

(Tėvas Žakas ir abatas Michaud išklausė vienas kito išpažintį 1945 m. balandį)

Prisimenu, ką jis (tėvas Žakas) man pasakė po mano išpažinties:

„Šią valandą reikia, kad džiaugsmingai vykdytume Dievo valią iki galo, atiduotume savo gyvybę, jei Jis to pareikalaus, galbūt tai mūsų pašaukimas.“ Ši mintis mane sustingdė: „atiduoti savo gyvybę“ po siaubingų aštuoniolikos mėnesių, kai tikslas taip arti! O jam tai buvo visiškai natūralu.

„Lucienas Bunelis“

Tėvas Jėzaus Žakas (1900-1945)

Lucienas Bunelis gimė 1900 m. sausio 29 d. Barantene, netoli Rueno, labai vargingoje šeimoje. Jo motina buvo piemens dukra, o tėvas – darbininkas. Jis buvo ketvirtas šešių berniukų ir vienos mergaitės šeimoje. Pašaukimas pašvęsti gyvenimą Dievui jį aplanko labai anksti ir būdamas dvylikos metų jis savo tėvams pareiškė: nori stoti į Rueno mažąją seminariją. Ten jo laukė pirmieji sunkumai: jaunasis Lucienas ten demonstruoja puikų protą ir gražų gyvumą, bet taip pat užsispyrimą ir gilią puikybę. Apie tai pasakoja pasakojimas apie tradicinį pagyrimą, kurį mokiniai turėdavo pasakyti mokytojui: „Buneli, jūs sakysite pagyrimą“, - paliepė direktorius. „Ne, pone direktoriau, mokiniai nenori jo sakyti“, - atsakė

Liucienas. „Buneli, įsakau jums pasakyti pagyrimą“, - reikalauja direktorius, o mokinys atsako: „Gerai, pone direktoriau, pasakysiu.“ Liucienas parašo kalbą ir atneša direktoriui. Kalba prasideda taip: „Ponas direktorius oficialiai paprašė manęs parašyti pagyrimą...“ Direktorius iškart sako: „Buneli, jūs užsispyręs kaip avinas.“ O Lucienas atsako: „Ir avinas turi savo didybę...“ Jis toliau mokosi seminarijoje ir pajunta pašaukimą cistersų trapistų gyvenimui, bet 1919 m. įstoja į didžiąją seminariją. Kitais metais išvyksta atlikti dvejų metų karinės tarnybos Montlignono forte ir palieka įspūdį kitiems kariams, nors šie nelinkę pagarbiai žvelgti į vyrus su sutanomis. Tada grįžta į seminariją ir ruošiasi kunigystės šventimams, kurie 1925 m. liepos 11 d. įvyko Rueno katedroje.

Tėvas Lucienas Bunelis savo tarnystę atlieka Havro Šv. Juozapo institute. Ten atsiskleidžia jo ugdytojo talentas. Jo pamokslai Havro bažnyčiose labai vertinami, net jei tėvas kartais yra linkęs paprovokuoti, ypač kai darbininko sūnui tenka pamokslauti drungnų katalikų šeimoms; bet jo žodžių gelmė paliečia. Tad jaunojo tėvo tarnystės pradžia yra daug žadanti. Bet jo širdį vis tiek drasko stiprus vidinis troškimas. Tėvui Buneliui buvo žinomas Kūdikielio Jėzaus Teresės (ji buvo paskelbta šventąja 1925 m.) gyvenimas, bet draugystės su Havro karmelitais dėka jis sužino apie basuosius karmelitus. Rekolekcijos Avono vienuolyne ir šv. Kryžiaus Jono raštų skaitymas įtikina jį dėl pašaukimo į Karmelį. Bet jam trejus metus tenka laukti vyskupo leidimo, kad galėtų žengti šį žingsnį, be to, jo aplinkai šis sprendimas atrodo kaip apleidimas... Po skausmingų išsiskyrimų Lucienas galiausiai įstoja į Lilio karmelitų vienuolyną: 1931 m. rugsėjo 14 d. jis apsivelka abitą ir pasirenka Jėzaus Žako vardą. Jis neabejoja, kad jo kelias yra čia ir vėliau rašys: „Kas yra vienuolis? Vienuolis yra sužeistas meilės, tos gilios, nepagydomos, nepasotinamos Dievo meilės.“ 1932 m. rugsėjo 15 d. jis duoda laikinuosius įžadus ir nepraėjus nė dvejiems metams netikėtas posūkis: jis paskiriamas naujos vidurinės mokyklos, įsteigtos prie Avono vienuolyno ir patikėtos Teresėlės globai direktoriumi. Ten jis 1935 m. rugsėjo 15 d. duoda amžinuosius įžadus.

Šitaip Apvaizda jam savaip gražina tai, ko jis taip skausmingai atsisakė: vaikų ugdymą. Naujas gyvenimo etapas prasideda 1934 m. spalio 2 d. atidarius Mažąjį koledžą: jis visiškai atsiduoda darbui, kuo geriau stengdamasis derinti savo maldos gyvenimą ir naują atsakomybę, rinkdamasis įsipareigojimo kontempliaciją. Jo tikslas – paprasčiausiai „ugdyti šventuosius!“ Jis pasitelkia naujausius pedagogikos metodus ir stiprina savo empatiją bei kantrybę. Bet 1939 m. prasidėjus karui Mažasis koledžas paverčiamas ligonine. Tėvas Žakas buvo mobilizuotas kaip kavalerijos seržantas ir pakliūva į nelaisvę, buvo paleistas tik 1940 m. lapkritį. 1941 m. sausį vėl atidaromas Mažasis koledžas ir tėvas Žakas, sukrėstas prancūzų pralaimėjimo, sako auklėjamąją kalbą: „*Jūs, mano didieji, jūsų laukia nuostabi ateitis, nes ta ateitis sunki, sudėtinga ir daug iš jūsų pareikalaus. Jūs neturėsite lengvo gyvenimo, ir taip geriau! Kiekvienas jūsų – Prancūzijos dalelė. Stiprindami savo intelektą, pasiaukodami, ugdydami tvirtą valią jūs pagerinsite ir pašventinsite Prancūzijos trupinėlių.*“ Tėvas Žakas tęsia intensyvią tarnystę ir daug kur pamokslauja. Pradedama dvasinį pasipriešinimą nacių ideologijai ir įstoja į Pasipriešinimo judėjimą, ten radęs bendraminčių tarp komunistų ir antiklerikalų. Nepritardamas nacių neteisingam elgesiui su žydais, jis 1942–1943 mokslo metais priima tris žydų vaikus pakeistais vardais. Tėvas Žakas rizikuoja, bet tik gerai apsvarstęs, kaip pats sakė Fontenblo išlaisvinimo komiteto vadui: „*Jeil mane sušaudys, taip savo mokiniams parodysiu pavyzdį, vertesnę už visus pamokymus, kuriuos galėčiau jiems pasakyti.*“

1944 m. sausio 15 d. Korf ir Gestapas įžengia į Mažąjį koledžą suimti tėvo Žako ir trijų slepiamų vaikų. Iš tos liūdnošios dienos mus pasiekė paskutiniai tėvo žodžiai savo mokiniams: „Iki pasimatymo, vaikai, toliau keliaukite be manęs!“ Tie trys vaikai buvo iškart išsiųsti į Aušvicą, o tėvas Žakas iš pradžių išvežamas į kalėjimą Fontenblo, tada į Kompjenės, Sarebriuko, Mauthauzeno ir Guzeno (netoli Linco, Austrijoje) stovyklas. Būtent stovyklų

pragare sušvyti tėvo Žako šventumas, kaip liudija J. Cayrol: „*Mes niekada neleidome sau prarasti dvasios, kovojome prieš stovykloje vyravusį dvasinį žlugimą; mūsų neužkrėtė siaubo, žiaurumo, blogio vėjas, siautęs mūsų kasdienybėje, nes su mumis buvo tėvas Žakas, šalia mūsų, jis padėjo tiems, kurie nebeturėjo jėgų, pakėlė parpuolusius, dalydavosi savo duona, tai yra savo kūnu ir krauju su alkstančiais.*“ 1945 m. gegužės 5 d. Mauthauzeno stovyklą išlaisvino amerikiečiai, tėvas Žakas buvo visiškai išsekęs. Jis atsisako parvežamas į tėvynę ir yra perkeliamas į Linco ligoninę, bet jo sveikata sparčiai silpsta. Jis išsako prašymą, kad „*paskutinėmis akimirkomis tegu mane palieka vieną*“, ir 1945 m. birželio 2 d. miršta. Jo kūnas parvežamas į Avoną birželio 26 d. su iškilmingomis Mišiomis ir ilsisi brolių kapinėse.

<http://cahierslibres.fr/2015/06/pere-jacques-de-jesus-1900-1945-un-resistant-spirituel/>

6. PENKTAS SUSITIKIMAS

„DIDYSIS KRITERIJUS: GAILESTINGUMAS“

6.1. Pasiruošimas

- 95–109 punktų skaitymas
- Komentaras:

Šio teksto yra sunku klausytis, o dar sunkiau įgyvendinti. Popiežius Pranciškus nori į tai atkreipti mūsų dėmesį visu svairiu savo kaip Kristaus vikaro autoritetu (§ 97). Į Mato evangelijos 25 skyrių reikia žvelgti rimtai.

Kyla vienas klausimas: kodėl Jėzus kalba apie avis ir ožius – juk jie nepriklauso tai pačiai padermei? Avis yra klusni, duoda pieno ir vilnos, ji atveda avinėlių. Ožys – atsiskyrėlis, peštukas, jo mėsa sausa ir skleidžia stiprų kvapą. Jis tinka tik ožiukams veisti. Ar mes esame avys, ar ožiai? Ar greičiau kiek mumyse yra avies, o kiek ožio?

Gailestingumo vykdymas turi du aspektus – asmeninį (§ 98) ir visuomeninį (§ 99). Esu kviečiamas kiekviename savo brolyje atpažinti „žmogų, turintį tokį pat kaip ir aš kilnumą, Tėvo be galo mylimą kūrinį, Dievo paveikslą, Kristaus atpirktą brolių“. Bet, kaip mums sako popiežius, reikia siekti ir visuomeninių permainų, vadinasi, teisingesnės visuomenės.

Paraginimas mus įspėja dėl kelių nukrypimų:

- Veiklumo, atsieto nuo maldos gyvenimo ir vienybės su Dievu;
- Selektivaus požiūrio į įsipareigojimą ir nepritarimo tam tikroms tarnystėms;
- Atsisakymo priimti migrantus.

6.2. Susitikimui

- *Malda*
- *Giesmė*
- *Maldos tekstas: Mt 25, 31–46*

Kai ateis Žmogaus Sūnus savo šlovėje ir kartu su juo visi angelai, tada jis atsisės savo garbės soste. Jo akivaizdoje bus surinkti visų tautų žmonės, ir jis perskirs juos, kaip piemuos atskiria avis nuo ožių. Avis jis pastatys dešinėje, ožius – kairėje.

Ir tars karalius stovintiems dešinėje: 'Ateikite, mano Tėvo palaimintieji, paveldėkite nuo pasaulio sukūrimo jums paruoštą karalystę!

Nes aš buvau išalkęs, ir jūs mane pavalgydinote,
buvau ištroškęs, ir mane pagirdėte,
buvau keleivis, ir mane priglaudėte,
buvau nuogas – mane aprengėte,
ligonis – mane aplankėte,
kalinys – atėjote pas mane!'

Tuomet teisieji klaus: 'Viešpatie, kada gi mes tave matėme alkaną ir pavalgydinome, trokštantį ir pagirdėme? Kada gi mes matėme tave keliaujantį ir priglaudėme ar nuogą ir aprengėme? Kada gi matėme tave sergantį ar kalinį ir aplankėme?' Ir atsakys jiems karalius: 'Iš tiesų sakau jums, kiek kartų tai padarėte vienam iš šitų mažiausiųjų mano brolių, man padarėte!'

Paskui jis prabilis į stovinčius kairėje: 'Eikite šalin nuo manęs, prakeiktieji, į amžinąją ugnį, kuri prirengta velniui ir jo angelams!

Nes aš buvau išalkęs, ir jūs manęs nepavalgydinote,

buvau ištroškęs, ir manęs nepagirdėte,
buvau keleivis, ir manęs nepriglaudėte,
nuogas – neaprengėte,
ligonis ir kalinys – ir jūs manęs neaplankėte'.

Tuomet jie atsakys: 'Viešpatie, kada gi mes tave matėme alkaną ar ištroškusį, ar keleivį, ar nuogą, ar ligonį, ar kalinį ir tau nepatarnavome?' Tuomet jis pasakys jiems: 'Iš tiesų sakau jums: kiek kartų taip nepadarėte vienam iš šitų mažiausiųjų, nè man nepadarėte'. Ir eis šitie į amžinąjį kentėjimą, o teisieji į amžinąjį gyvenimą.

- *Klausimai poros ir komandos pasidalinimui*

1. „Kalbama ne vien apie kelis gerus darbus, bet siekiama visuomeninių permainų.“ (§ 99). Kaip mes veikiame šia kryptimi? Ar mums pavyksta išvengti „dviejų žalingų klaidų“, kurios atskleidžiamos § 100 ir 101?
2. „Kriterijus mūsų gyvenimui įvertinti pirmiausia yra tai, ką padarėme kitiems.“ § 104 Kaip suprantame šį teiginį, perskaitę skyrelį?
3. „Kiek kartų tai padarėte vienam iš šitų mažiausiųjų mano brolių, man padarėte“, sako mums Kristus. Ar kada nors suvokėme, kad priešais mus esantis žmogus yra Brolis, Sesuo, yra Jėzus?
4. Net jei popiežius Pranciškus pagrįstai reikalauja, kad priimtume migrantus, mūsų pareigos broliams yra įvairios ir kiekvienas gauna išskirtinį pašaukimą. Kurį ar kuriuos iš gailestingumo darbų sielai ir kūnui (žr. sekantį tekstą) jaučiamės ypatingai kviečiami atlikti?

6.3.Pasigilinimui

„Bulè Misericordiae vultus, Nr. 15“

Popiežius Pranciškus

„Nuoširdžiai trokštu, kad krikščionys jubiliejaus metais pagalvotų apie *gailestingumo darbus kūnui ir sielai*. Tai bus būdas, kaip išbudinti savo sąžinę, dažnai miegančią skurdo dramatos atžvilgiu, ir vis giliau skverbtis į Evangeliją, kurioje dieviškasis gailestingumas teikiamas pirmiausia vargdieniams. Jėzus šiuos gailestingumo darbus išvardija savo mokyme, kad galėtume pasitikrinti, ar gyvename kaip jo mokiniai, ar ne. Iš naujo atraskime *gailestingumo darbus kūnui*: išalkusį pavalgydinti, ištroškusį pagirdyti, nuogą aprengti, atėivį priimti, ligonį slaugyti, kalinį aplankyti ir mirusį palaidoti. Neužmirškime ir *gailestingumo darbų sielai*: nemokantį pamokyti, abejojančiam patarti, nuliūdusį paguosti, pikta darantį sudrausti, įžeidimus atleisti, kantriai pakęsti mus skaudinančius žmones, melstis už gyvus ir mirusius.“

„Kalba skelbiant palaimintąją Motina Teresę“

Šv. Jonas Paulius II

Jėzaus šauksmas ant kryžiaus: „Trokštu“ (Jn 19, 28), išreiškiantis Dievo troškimo gylį ieškant žmogaus, įsiskverbė į Motinos Teresės sielą ir jos širdyje rado vaisingą žemę. Numalšinti meilės troškulį ir Jėzaus „sielų troškulį“ vienybėje su Marija, Jėzaus Motina – tai tapo vieninteliu Motinos Teresės gyvenimo tikslu ir vidine jėga, stūmusią ją iš savęs pačios, vertusią ją „paskubomis bėgti“ į visą pasaulį ir dirbti dėl pačių vargingiausių vargšų išganymo ir pašventinimo.

„Kiek kartų tai padarėte vienam iš šitų mažiausiųjų mano brolių, man padarėte.“ (Mt 25, 40) Ši ištrauka iš Evangelijos yra pamatinė norint suprasti Motinos Teresės tarnystę vargšams, ji pagrindė tvirtą jos įsitikinimą, kad prisiliesdama prie sudaužytų vargšų kūnų ji prisiliečia prie Kristaus kūno. Jos tarnystė buvo skirta pačiam Jėzui, kuris slėpėsi po liūdna pačių vargingiausių kauke. Motina Teresė paaiškina pačią giliausią tarnystės prasmę: tai meilės veiksmas, atliktas alkstantiems, trokštantiems, svetimšaliams, neturintiems kuo apsirengti, ligoniams, kaliniams (žr. Mt 25, 34–36), atliekamas pačiam Jėzui.

„Šventojo Pranciškaus arfa“ (psl. 34)

Felix Timmermans

Pranciškus jam [raupsuotajam] ištiesė pinigą. Įdėjo jį į apirusį ir purviną delną. Į jį padvelkė ligos dvokas. Jis vos nenualpo, bet tuo pačiu metu pajuto šiam nelaimingajam tokią atjautą, kad net užmiršo pats save. Jis nulipo nuo žirgo, paėmė to vyro delną, tą pūvantį delną, ir savo ranka apkabino tą raupsų apimtą kaklą. Tame žmoguje jis išvydo mūsų Viešpatį ir visas Jo kančias. Bet koks prisirišimas prie savo gyvenimo pranyko. Jis buvo vien meilė ir su pagarba pabučiavo tą dvokiantį kvapą, tas suskirdusias lūpas. Raupsuotasis verkė; ašaros ant jo skruostų mišo su tamsaus kraujo srovele. Jo burna virpėjo; jis mėgino prabilti, bet nieko nepasakė: mat nebeturėjo liežuvio. Pranciškus, prispaudęs delną prie širdies, jam nusilenkė.

Katalikų bažnyčios katekizmas (punkt. 2402–2405)

Gėrybių visuotinė paskirtis ir privatinė nuosavybė: Pradžioje Dievas žemę su jos gėrybėmis patikėjo žmonėms tvarkyti bendrai, kad jie ja rūpintųsi, savo triūsą užvaldytų ir naudotųsi jos vaisiais. Sukurtosios gėrybės skirtos visai žmonijai. Tačiau pati žemė yra žmonėms padalyta, kad jie gyventų saugiai, negresiant skurdui ir prievartai. Įgyti nuosavybės yra teisėta, kai šitaip siekiama laiduoti žmonių laisvę ir kilnumą, padėti kiekvienam žmogui tenkinti jo paties pagrindinius poreikius ir jam patikėtų žmonių reikmes. Nuosavybė turi leisti reikštis įgimtam žmonių solidarumui. *Teisė į privatinę nuosavybę...* nepanaikina to, kad pradžioje žemė buvo dovanota visai žmonijai. *Gėrybių visuotinė paskirtis* yra pirminė, net jei bendrojo gėrio labai gerbtina ir privatinė nuosavybė, teisė į ją bei naudojimąsi ja. „Todėl žmogus, tomis gėrybėmis naudodamasis, į teisėtai jam priklausančius išorinius dalykus turi žiūrėti ne vien kaip į savus, bet drauge ir kaip į bendrus ta prasme, kad jie galėtų būti naudingi ne vien jam, bet ir kitiems žmonėms.“ Gėrybių nuosavybė jos savininką daro apvaizdos turtų valdytoju, turinčiu juos gausinti ir jais dalytis su kitais žmonėmis, pirmiausia su savo artimaisiais. Gamybai reikalingas – medžiaginis ar nemedžiaginis – turtas, pavyzdžiui, žemės valdos arba gamyklos, specialistų žinios arba techninis pasirengimas, jų savininkų turi būti naudojamas kuo našiau, kad duotų naudos daugeliui. Kas turi naudotinių ir vartotinių gėrybių, privalo jas vartoti saikingai, geriausią jų dalį skirdamas svečiui, ligoniui, vargšui.

Maria Rita Lopes Pontes De souza Brito (1914–1992)

Maria Rita gimė 1914 m. gegužės 26 d. Salvadore (Baija, Brazilija) Augusto Lópes Pontes, chirurgo-odontologo, ir Dulce Marija de Souza Brito šeimoje. Mamos neteko būdama šešerių. Mamai Dulce tebuvo dvidešimt šešeri. Ją išaugino tetos, švelniai vadindamos Mariinha. 1917 m. su savo teta Madaleninha ji apsilankė labai vargingame Salvadora rajone ir buvo giliai sujaudinta. Mergaitė buvo labai džiaugsminga, mėgo žaisti su savo lėle

(Celica), su kuria nesiskirdavo; muzikavo, laidė aitvarus ir, kaip tikra brazilė, palaikė darbininkų futbolo klubą Sport Club Ipiranga. Teta jai išaiškino, kad toks džiaugsmas visą gyvenimą netruks, kad jai reikia pagalvoti ir apie kenčiančius, kad gyvenimas turi spyglių ir išmėginimų. Būdama penkiolikos ji pasiprašo į Destero vienuolyną pas pranciškonės. Bet tam ji dar per jauna.

1932 m. ji pabaigia mokslus ir įstoja pas Dievo Motinos Nekaltojo Prasidėjimo seseris misionieres, pasirinkusi vardą Dulce – kaip savo mamos. Jos pavyzdys pašaukimui stiprinti buvo Kūdikelio Jėzaus Teresė, kuri tuo metu dar net nebuvo paskelbta palaimintąja. Dulce suprato, kad imant pavyzdį iš „mažosios“ Teresėlės visi maži mūsų meilės veiksmai, kad ir visai mažučiai, bet galo pradžiugina Kūdikelį Jėzų.

Iš pradžių, kaip paprastai būna noviciato metais, ji prižiūrėjo zakristiją, priimdavo lankytojus, dirbo skalbykloje. Vėliau buvo sesute ligoninėje, radiologijos skyriuje. Tada ją išsiuntė į Šv. Bernadetos koledžą į Baišą, šalia Massaranduba priemiesčio. Ji dėstė geografiją. Po to jai pavedė darbininkus iš šiaurės rytų, vykstančius į miestus ieškoti darbo. Ji mokė juos skaityti, rašyti, katekizmo; ji patardavo, paguosdavo, slaugydavo...

Bet sesuo Dulce darė ne tik „mažus“ meilės darbus: ji nemažai įsteigė. Pirmiausiai didelę socialinę įstaigą: Šv. Pranciškaus darbininkų sąjungą, turėjusią ir tris teatrus bei kino sales: Ciné Roma, Ciné Plata-forma, Ciné Saõ Caetano. Tada centrą ligoniams, iš pradžių įsikūrusį apleistuose Salvador be Baija salos namuose, tada juos iš ten iškraustė ir teko persikelti į seną žuvų turgų, kurį prieš tai reikėjo sutvarkyti, ir galiausiai neatsirado kitos vietos... tik vienuolyno vištidė – ten Dulce galėjo priglauti kelias dešimtis ligonių; galiausiai jai pavyko pastatyti tikrą Šv. Antano ligoninę, kuri buvo atidaryta 1959 m. ir turėjo šimtą penkiasdešimt lovų. Joje kasdien būdavo priimama iki septynių šimtų ligonių ir suteikiama daugiau nei tūkstantis konsultacijų. Valstybė pripažino jos veiklą ir suteikė pavadinimą Obras Sociais Irmã Dulce, OSID (Socialinė sesers Dulce veikla). Sesuo Dulce tame pačiame Baijos regione, Simoins Filje, taip pat įsteigė Šv. Antano mokymo centrą, kur buvo priimtos daugiau nei trys šimtai mergaičių ir paauglių nuo trejų iki septyniolikos metų.

1979 m. ji susitiko su Motina Terese, kuri ką tik buvo gavusi Nobelio taikos premiją. Pati šiai premijai buvo pristatyta 1988 m., palaikoma Švedijos karalienės; nors premijos negavo, bet apie ją sužinojo daug žmonių. 1980 m. lankydamasis Brazilijoje su ja susitiko popiežius. Paskutinius trisdešimt gyvenimo metų Dulce sveikata vis prastėjo. Ji tegalėjo kvėpuoti 30 % ir svėrė trisdešimt aštuonis kilogramus. Nuo 1990 m. sesers Dulce padėtis vis blogėjo. 1991 m. atvykęs į Braziliją ligoninėje ją aplankė popiežius Jonas Paulius II. Sesuo Dulce, vadinama Geruoju Brazilijos Angelu, iš šio pasaulio iškeliavo 1992 m. kovo 13 d. Vėliau jos kūnas buvo ekshumuotas ir pastebėta, kad jis nesuiro.

Maria Rita Lópes Pontes De Souza Brito (sesuo Dulce) buvo paskelbta palaimintąja 2011 m.

7. ŠEŠTAS SUSITIKIMAS

„KELI ŠVENTUMO POŽYMIAI: KANTRUMAS, DŽIAUGSMAS IR UŽSIDEGIMAS“

7.1. Pasiruošimas

- 110–139 punktų skaitymas
- Komentaras:

Popiežius Pranciškus mus įspėja dėl tykančių pavojų, vedančių mus prie iškreiptų dvasingumo formų. Šventumo kelyje yra pilna žabangų, kylančių ir iš netinkamų mūsų polinkių, ir iš šiuolaikinės visuomenės nuostatų. Tris pirmus šio paraginimo patarimus sieja pamatinė vienybė: susidūrę su dvasinės kovos sunkumas ir su abejingumu – ar su visuomenės atšiaurumu – galime įsikibti trijų žalingų nuostatų.

Pirmoji – noras viską sutvarkyti patiems:

- „sekinantis ir silpninantis nervingas bei intensyvus nerimas“ (§ 111) priešinamas „ištvėringumui, kantrumui ir romumui“. Iš tiesų geru tonu laikoma nebūti ištiželiais, nesileisti stumdomiems, mokėti taikliai pasakyti ir turėti pritrenkiamą humoro jausmą. Kadangi negyvename animacinių filmų pasaulyje, mokėkime kalbėti, kad mus išgirstų ir mokėkime apsiginti. Nusimeskime teisuolių apdarus ir nerkime į gyvenimą. Ar socialiniai tinklai nėra puikus būdas savo pozicijai išreikšti? Taip, bet Jėzus pasakė: „Palaiminti romieji: jie pavaldės žeme.“ Tik nuraminta širdis, deganti meile Dievui, gali atsispirti nekantrumui ir atsisakyti visokio smurto.

Antroji – skendėti irzlume ir liūdesyje.

- Džiaugsmas yra Dievo dovana. Leiskimės jo perkeičiami. Tikėjimas, viltis ir meilė suteikia mums ramų pasitikėjimą, kad esame Dievo mylimi, išgelbėti Jėzaus Kristaus ir amžiams pakviesti gyventi Trejybės bendrystėje.

Trečioji yra panirti į akediją.

- Šv. Tomo Akviniečio apibrėžimas: „Dievo liūdesys ir pasibjaurėjimas veiksmu.“
- § 112–115 popiežius mus įspėjo dėl pagundos jaustis teisuoliais. Čia jis pabrėžia priešingą pagundą: visišką drąsos paradimą. Kelias pernelyg siauras, kvietimas pernelyg radikalus. Neverta kovoti.
- Turime šauktis Šventosios Dvasios, kad suteiktų mums jėgų ir drąsos.

7.2 Susitikimui

- *Malda*
- *Giesmė*
- *Maldos tekstas: Lk 1, 46–55*

O Marija prabilo:

„Mano siela šlovina Viešpatį,
mano dvasia džiaugiasi Dievu, savo Gelbėtoju,
nes Jis pažvelgė į nuolankią savo tarnaitę.
Štai nuo dabar palaiminta mane vadins visos kartos,

nes didžių dalykų padarė man Visagalis,
ir šventas yra Jo vardas!
Jis maloningas iš kartos į kartą
tiems, kurie Jo klauso.

Jis parodo savo rankos galybę
ir išsklaido išdidžios širdies žmones.
Jis numeta galiūnus nuo sostų
ir išaukština mažuosius.
Alkstančius gėrybėmis apdovanoja,
turtuolius tuščiomis paleidžia.
Jis ištiesė pagalbos ranką savo tarnui Izraeliui,
kad minėtų Jo gailestingumą,
kaip buvo žadėjęs mūsų protėviams –
Abraomui ir jo palikuonims per amžius.“

- *Klausimai poros ir komandos pasidalinimui*
- 1. „Vidinis tvirtumas, kuris yra malonės vaisius, neleidžia mums įsitraukti į smurtą, persmelkusį socialinį gyvenimą, nes malonė slopina tuštybę ir įgalina širdies romumą.“ § 116. Ar dabartiniai sunkumai atima mums drąsą? Ar esame gundomi įsitraukti į smurtą? Ar tai turi poveikio mūsų krikščioniškam gyvenimui?
- 2. „Tas nuraminimas, kuris yra malonės vaisius, leidžia mums išlaikyti vidinį saugumą ir išlikti, ištvirti gėryje, net ir einant „per tamsiausią slėnį“ (Ps 23, 4) ir kariuomenei apgulus (plg. Ps 27, 3).“ § 121. Kokia yra mūsų šlovinimo maldos patirtis? Ar tai mums pagalba?
- 3. „Norint, kad baimė ir išskaičiavimai neparalyžiuotų, kad neįprastume keliauti neperžengdami saugių ribų, būtina Dvasios paskata.“ § 133. Ar šaukiamės Šventosios Dvasios? Truputį, daug, aistringai...? Kodėl?
- 4. „Šventasis geba gyventi kupinas džiaugsmo ir humoro jausmo. [...] Prasta nuotaika nėra šventumo ženklas.“ § 122 ir 126. O jei pakalbėtume apie humoro naudą!

7.3. Pasigilinimui

Laiškas Efeziečiams 3, 14–21

Dėl to aš klaupiوسي prieš Tėvą, nuo kurio kiekviena tėvystė danguje ir žemėje turi vardą, kad iš savo šlovės turtų suteiktų jums stiprybės jo Dvasios galia tapti tvirtais vidiniais žmonėmis, kad Kristus per tikėjimą gyventų jūsų širdyse ir jūs, įsišakniję ir įsitvirtinę meilėje, galėtumėte suvokti kartu su visais šventaisiais, koks yra plotis ir ilgis, ir aukštis, ir gylis, ir pažinti Kristaus meilę, kuri pranoksta bet kokį žinojimą, kad būtumėte pripildyti visos Dievo pilnybės.

O tam, kuris savo jėga, veikiančia mumyse, gali padaryti nepalyginti daugiau, negu mes prašome ar išmanome, jam tebūna šlovė Bažnyčioje ir Kristuje Jėzuje per visas kartas amžių amžiais! Amen.

„Saulės giesmė“

Šventasis Pranciškus Asyžietis

Aukščiausiasis, visagali, gerasis Viešpatie,
Tau šlovė, garbė ir gyrius, ir visa palaima.
Tau vienam, Aukščiausiasis, tai priklauso,
ir joks žmogus nėra vertas Tave minėti.
Būk pagarbintas, mano Viešpatie, su visa savo kūrinija,
ypač su didinga sese saule, diena tikrąja, per kurią mus apšvieti.
Ji yra graži, spindinti didžia šviesa,
ir nešanti, Aukščiausiasis, Tavo žymę.
Būk pagarbintas, mano Viešpatie, per brolių mėnesį, dangaus žvaigždes –
sukūrei juos ryškius, naudingus ir gražius.
Būk pagarbintas, mano Viešpatie, per brolių vėją, visoki orą –
debesuotą, giedrą, nes per jį palaikai savo kūriniją.
Būk pagarbintas, mano Viešpatie, per brolių vandenį,
kuris yra labai naudingas, nusižeminęs, brangus ir tyras.
Būk pagarbintas, mano Viešpatie, per sesę ugnį,
kuri apšviečia naktį, yra graži, linksma, stipri, galinga.
Būk pagarbintas, mano Viešpatie, per sesę žemę, mūsų motiną,
kuri maitina, valdo, brandina įvairius vaisius, gėles spalvingas, žolę.
Būk pagarbintas, mano Viešpatie, per tuos,
kurie atleidžia iš meilės Tau, ir pakelia ligas bei vargą.
Palaiminti, kurie viską išstveria ramybėje,
kad Tavo, Aukščiausiasis, būtų vainikuoti.
Būk pagarbintas, mano Viešpatie, per mūsų sesę kūniškąją mirtį,
nuo kurios joks žmogus pabėgt negali.
Vargas tiems, kurie mirs sunkiai nusidėję.
Palaiminti, kuriuos ji ras vykdančius švenčiausią Tavo valią –
jų nepažeis mirtis antroji.
Garbinkite ir šlovinkite mano Viešpatį,
Jam dėkokite ir tarnaukite didžiai nusižeminę.

„Alėja: Kas yra akedija?“

Kunigas Charles Nault, Saint Wandrille Abatas

Šventasis Tomas Akvinitis akedijos nuodėmę įtaiso priešais meilę, aukščiausią iš visų dorybių. Jau to užtenka parodyti, koks baugus blogis yra akedija, tai nuodėmė džiaugsmui, kuris, anot Akviničio, yra svarbiausias meilės vaisius. O meilė sukelia džiaugsmą, lotyniškai *gaudium*; akedija tokiam džiaugsmui yra priešinama. Šv. Tomas Akvinitis labai subtiliai klausia: „Kaipgi įmanoma nuliūsti dėl Dievo?“ Iš tiesų meilė sukelia džiaugsmą, nes Dievas mus sukūrė dalyvauti Jo dieviškajame gyvenime; įgalino mus dalykui, kuris pats mums yra visiškai nepasiekiamas. Iš grynios malonės Dievas įgalino mus dalyvauti Jo gyvenime, o tai mums yra laimės viršūnė, nes šv. Tomui Akviničiui, kaip ir visai prieš-moderniosios epochos tradicijai, rūpi laimė: per Kalno pamokslą ir ypač per Palaiminimus Kristus mums perduoda laimės žinią; šios žinios esmė – dalyvavimas dieviškajame gyvenime; dar gyvendami žemėje galime iš anksto savo gyvenime nuspėti, kas mūsų laukia amžinajame gyvenime.

Kaip įmanoma liūdėti dėl to, kas turėtų būti mūsų džiaugsmo viršūnė?

Paradoksalu, sako šv. Tomas, bet tai įmanoma, nes tam, kad dalyvautume Dievo gyvenime, kad jau žemėje per tikėjamą gyventume su Viešpačiu, turime atsisakyti tam tikro skaičiaus dalykų, elementų, gėrybių, kurie atrodo konkretesni ir labiau apčiuopiami; tad dieviškasis gyvenimas kartais gali pasirodyti labai abstraktus; taip rizikuojame būti daug labiau paveikti to, ko atsisakome, o ne mūsų laukiančios būsimosios laimės. Tai labai subtilus psichologinis niuansas; labai gerai matome, kad kartais dvasios kova, askezė, atsižadėjimas, ištikimybė įsipareigojimui, maldos gyvenimas, atgaila, broliška meilė negali visiškai patenkinti mūsų jausmingumo ir sukelia mumyse tam tikrą liūdesį, užuot buvę mūsų džiaugsmo viršūnė. Tai pirmasis lygmuo: liūdėti dėl to, kas turėtų būti mūsų džiaugsmo viršūnė, liūdėti dėl Dievo.

Antrasis apibrėžimas, mums duotas šv. Tomo Akviniečio – akedija yra „pasibjaurėjimas veikimu“

Reikia gerai suprasti, kad šv. Tomui Akviniečiui veikimas yra tai, per ką artinamės prie palaiminimo, tobulos laimės; jam tobula laimė nėra poilsis (nors per Mišias už mirusius giedame „amžiną atilsį“), tai veikimas, tai tobulas mūsų gyvenimo veiksmas; amžinajame gyvenime būsime aktyvūs. Tad mūsų veikimas žemėje tarsi atitinka ėjimą: geri mūsų veiksmai priartina mus prie šio tobulo veikimo, o blogi veiksmai nutolina. Jau žemėje per savo veikimą iš anksto nujaučiame amžinąjį gyvenimą.

Kaip įmanomas toks pasibjaurėjimas veikimu?

Mūsų veikimo šerdyje glūdi viena dorybė – meilė, kartu esanti ir įkvėpta dorybė (Dievo dovana), ir aktyvi dorybė (turime pareigą padaryti, kad ji būtų vaisinga, ją puoselėti). Ši meilė mus judina iš vidaus: mumyse esanti Šventoji Dvasia mus judina iš vidaus, be galo gerbdama mūsų asmenybę, temperamentą, tai, kas esame; tad mūsų veikimas, netgi pats banaliausias, kai padarome kokį nors labai paprastą dalyką, leidžia mums pasiekti Dievą, nes meilė yra tai, kas mus susieja su Dievu. Mūsų veikimas čia, žemėje, meilės dėka leidžia mums iškart susisiekti su Dievu, nepaisant išorinės mūsų veikimo vertės. Tam nereikia daryti didelių dalykų.

Modernioji epocha pamiršo akediją, nes ji – legalistė, pametusi Dievo meilę ir Jo ieškojimo dinamiką. Vis dėlto galime pasakyti, kad akedija tam tikru būdu yra mūsų laikų blogis. Akedija gimė vienuoliniame pasaulyje, bet šis blogis neapsiriboja vien vienuoliais, toli gražu! Mūsų visuomenės yra giliai akediškos: kai nebegyvename dieviškuoju pašaukimu, natūraliai pasigrežiame į tai, kad patrauklu ir pasiekama, nužeminame savo troškimo objektą ir nebesugebame laikytis įsipareigojimų kaip mūsų laikų vyrai ir moterys.

„Evangelii nuntiandi“ (punkt. 80)

Paulius VI

Tikrai būtų klaida primesti ką nors mūsų brolių sąžinei. Tačiau visai kas kita yra pateikti jų sąžinei Evangelijos tiesą bei išganytą Jėzuje Kristuje visiškai aiškiai ir be išlygų gerbiant laisvus sąžinės sprendimus, susilaikant nuo veiksmų, „kurie panašėtų į prievartą arba negarbingą ar netinkamą įkalbinėjimą“; tai būtų ne kėsinimasis į religijos laisvę, bet, priešingai, pagarbos išraiška tai laisvei, kuriai siūloma rinktis kelią, net netikinčiųjų

laikomą garbingu bei pamokomu. Argi būtų nusikaltimas kito laisvei su džiaugsmu skelbti Gerąją Naujieną, pačių gautą per Viešpaties gailestingumą? [...]

Tad išsaugokime karštą dvasią. Išsaugokime žavų ir malonų evangelizavimo džiaugsmą, net jei turime sėti su ašaromis. Tegu tai mums reiškia – kaip Jonui Krikštytojui, Petruui ir Pauliui, kitiems apaštalams ir daugybei nepakartojamų evangelizuotojų per visą ilgą Bažnyčios istoriją – vidinį pakilimą, kurio niekas ir niekada negalėtų nuslopinti. Tegu tai būna didysis mūsų pašvęstojo gyvenimo džiaugsmas. Tegu mūsų laikų pasaulis, kuris ieško kartais skausmingai, o kartais viltinai, išgirsta Gerąją Naujieną ne iš liūdnu ir netekusių drąsos, nekantrių ir gniaužiamų baimės skelbėjų, bet iš Evangelijos tarnautojų, kurių gyvenimas žėruoja kaitra, kurie pirmi persiėmė Kristaus džiaugsmu ir yra pasirengę paaukoti savo gyvenimą tam, kad Karalystė būtų skelbiama ir Bažnyčia įdiegta pasaulio širdyje.

**„Entuziastingas ir nepavargstantis apaštalas“
Benedictas Daswa (1946–1990)**

Gimė 1946 m. birželio 16 d. Mbahe kaimelyje netoli Tohojandu, Pietų Afrikoje, buvo vyriausias iš penkių vaikų. 1963 m. balandžio 21 d. jį pakrikštijo tėvas Augustinas O’Brienas MSC, pas kurį Benedictas priėjo ir Pirmosios Komunijos. Vėliau tapo Nweli pradinės mokyklos mokytoju ir direktoriumi. Tiems mokiniams, kurie neišgalėdavo susimokėti už mokslą, jis siūlydavo atidirbti savo sode. Lankydamas į mokyklą neinančių vaikų šeimas ir siūlydavo padėti. Su savo vaikais dirbo darže ir sodino medžius. Pirmasis miestelyje pasistatė namą iš plytų, pinigų susitaupė pardavinėdamas vaisius ir daržoves iš savo ūkio. Išmintingai planuodamas finansus, išgalėjo nusipirkti automobilį, televizorių ir turėjo telefoną. Jo sėkmė sulaukė pavydo – buvo apkaltintas, kad jam padeda zombiai – burtininkavimu prikelti lavonai.

1980 m. Benedictas vedė liuteronę Shadi Eveline Monyai, kuri perėjo į Katalikų Bažnyčią. Jie susilaukė aštuonių vaikų, paskutinis gimė praėjus keturiems mėnesiams po jo mirties. Jam buvo visiškai natūralu padėti žmonai auklėti vaikus ir namų ūkyje, taip daryti jis ragino ir kitus šeimos tėvus: „Turėtumėte padėti savo žmonai tvarkytis namuose.“ Jis ir savo vaikus mokė prisidėti prie darbų namie, būti stropiems mokykloje ir dirbant sode. Bet labiausiai jo šeima buvo maldos mokykla. Kas vakarą jie drauge skaitydavo Bibliją ir dalyvaudavo sekmadienio tikinčiųjų susirinkimuose.

Miestelio vadovas pasirinko Benedictą savo sekretoriumi ir patarėju. Jis buvo gerbiamas dėl sąžiningumo, harmoningos asmenybės, nuoširdumo ir nuolankumo. Buvo katechetas ir parapijos pastoracinės tarybos narys, prisidėjo kuriant bažnytinę bendruomenę, ypač ruošiant žmones krikštui. Jį gerbė ir kaip maldos vyrą, už jo atjautą ir dosnumą ligoniams, vargšams, kaliniams, kuriuos jis lankydavo.

1990 m. sausio 25 d. per smarkią audrą žaibas kelis kartus trenkė į apvalias bambuko trobeles, dengtas šiaudais. Manydamas, kad taip nutiko dėl burtininkavimo, vadovas sušaukė tarybą ir bendruomenę. Nedalyvaujant Benedictui buvo nuspręsta susidėti pinigų ir prašyti liaudies žiniuonio pagalbos. Benedictui nepavyko perkalbėti susirinkusių, kad tai tiesiog gamtos reiškiny, bet jis atsisakė duoti pinigų užkalbėjimams dėl savo tikėjimo Jėzumi, Viešpačiu ir Išgelbėtoju.

Sausio 28 d., sekmadienį, žmonės pradėjo murmėti: „Jis daro įtaką žmonėms, tarsi jis čia būtų svarbiausias. Kodėl jis nesutiko prisidėti prie burtų? Jis nepitaria mūsų įsitikinimams (...). Geriau jį nužudykite!“ 1990 m. vasario 2 d. popietę, kai Benedictas dirbo sode, jam paskambino svainė ir paprašė kuo skubiau nuvežti sergantį jos vaiką pas gydytoją į Makvarelą. Jis jai atsakė: „Prieš kelionę pasimelskime.“ Grįždamas į Mbahe jis sustojo ir

paėmė paveikti gretimo kaimo gyventoją. Bet kelias vienoje vietoje buvo užverstas medžių kamienais. Kai vyras išlipo nuvalyti kelio, ant jo puolė būrys jaunų vaikinų ir vyrų, besislėpusių už krūmų, ir ėmė į jį mėtyti stambiais akmenimis. Sužeistas ir gausiai kraujuodamas jis perbėgo futbolo stadioną, tikėdamasis pasislėpti nelegalioje alkoholinių gėrimų krautuvėlyje. Galiausiai rado prieglobstį vienos trobelės virtuvėje. Bet du žmonės išvarė jį laukan. Jis maldavo: „Prašau, pagailėkite mano gyvybės!“ Minia apsupo trobelę, vienas vyras rankoje laikė kuoką. Benedictas atsiklaupė ir pradėjo melstis. Tada vyras su kuoka perskėlė jam galvą. Dar sudavė kelis smūgius ir apipylė verdančiu vandeniu. Per jo laidotuves 1990 vasario 10 d. kunigai dėvėjo raudonus liturginius drabužius, nes buvo tikri, jog Benedictas mirė dėl savo tikėjimo į Kristų, dėl to, kad didvyriškai pasipriešino burtininkavimui.

8. SEPTINTAS SUSITIKIMAS

„KELI ŠVENTUMO POŽYMAI: BENDRUOMENINIS GYVENIMAS IR MALDA“

8.1. Pasiruošimas

- 140–157 punktų skaitymas
- Komentaras:

Šie du šventumo požymiai pabrėžia du mūsų egzistencijos matmenis: horizontalųjį, santykį su mūsų broliais, ir vertikalųjį, santykį su Dievu – tai dvi Kristaus kryžiaus ašys.

Jėzus savo mokinius išsiunčia po du (§ 141). Būnant vienam neįmanoma būti krikščionimi, neįmanoma vienam būti mokiniu misionieriumi. Esame nuolatos ugdomi kitų žmonių, netgi savo vaikų...

Siunčia po du – taip yra ir santuokoje. Vyras su žmona drauge po truputį mokosi mylėti, kaip Dievas myli. Labai stipru suvokti, kad visą gyvenimą išliekame „meilės mokiniai“. Čia slypi mūsų trapumas, bet veriasi ir galimybės. Šeima yra bažnytėlė, kurioje stiprėja tikėjimas ir meilė. Kartu esame stipresni prieš pagundas; drauge papildome vieni kitų talentus ir mokomės remtis vieni į kitus.

Bet esame pakviesti į gilų artumą su Dievu, degančios širdies bendravimą su kita širdimi maldoje (§ 147). Tai reiškia leisti perkeičiamam ir gyti kontempliuojant Kristaus veidą. Malda neatskiria mūsų nuo pasaulio, kaip tik kreipia mus grįžti pas savo brolius. Ji ragina mus prisiminti Dievo veikimą ir jį atpažinti savyje.

Popiežius pataria mums nenuvertinti užtarimo maldos. Dievas žino, ko mums reikia, ko reikia mūsų broliams, bet mūsų prašymo maldos gali perkeisti; jos leidžia labiau prisitaikyti prie Dievo sumanymo.

8.2. Susitikimui

- *Malda*
- *Giesmė*
- *Maldos tekstas: Ps 62, 2–9*

Dieve, tu esi mano Dievas,
tavęs aš ieškau, –
mano gyvastis tavęs ilgisi,
mano kūnas tavęs trokšta, –
kaip sausa, pavargusi ir perdžiūvusi žemė.
Leisk man pažvelgti į tave šventovėje;
leisk man pamatyti tavo galybę ir garbę!
Tavo ištikima meilė yra man brangesnė už gyvastį,
mano lūpos skelbia tavo šlovę.
Šlovinsiu tave, kol gyvensiu;
tiesiu rankas į tave, šauksiuosi tavo vardo.
Būsiu sotus kaip po turtingų vaišių,
džiaugsmingai giedosiu šlovės giesmes.
Gulėdamas guolyje, tave menu,
per kiaurą naktį mėstau,
kad tu esi mano pagalba,
ir tavo sparnų ūksmėje krykštauju iš džiaugsmo.

Glaudžiuosi prie tavęs,
tavo dešinė mane palaiko.

- *Klausimai poros ir komandos pasidalinimui*

1. Ar manome, kad izoliuotas krikščionis yra krikščionis pavojuje? Ką mums suteikia mūsų broliai? O komandos broliai ir seserys?
2. Ar suprantame santuoką kaip bendrą įsipareigojimą būti mokiniais misionieriais? Poroje paklauskime savęs, kokį ypatingą kvietimą esame gavę.
3. Popiežius Pranciškus parodo, kad Jėzus kreipė dėmesį į detales, į meilės smulkmenas, kurios taip pagražina gyvenimą. Gal atsimename kokių nors dėmesio ženklų, kurie ypač mus palietė?
4. „Netikiu šventumu be maldos, nors ta malda nebūtinai turi būti ilga ar susijusi su intensyviomis emocijomis.“ (§ 147) Nuo § 147 iki 157 popiežius Pranciškus paaiškina, kas sudaro maldos gyvenimą. Kaip mes gyvename kiekvieną šių dalių? (Šį klausimą galima aptarti per pasidalijimą apie siekius.)

8.3. Pasigilinimui

Evangelija pagal Luką 10, 1–4

Paskui Viešpats paskyrė dar kitus septyniasdešimt du mokinius ir išsiuntė juos po du, kad eitų pirma jo į visus miestus bei vietas, kur jis pats ketino vykti. Jis sakė jiems: „Pjūtis didelė, o darbininkų maža. Melskite pjūties šeimininką, kad atsiųstų darbininkų į savo pjūtį. Keliuokite! Štai aš siunčiu jus lyg avinėlius tarp vilkų. Nesineškite piniginių nei krepšio, nei autuvo ir nieko kelyje nesveikinkite.“

Evangelija pagal Joną 17, 1–3; 20–23a: Kristaus Malda

Tai pasakęs, Jėzus pakėlė akis į dangų ir prabilo:
„Tėve, atėjo valanda!
Pašlovink savo Sūnų,
kad ir Sūnus pašlovintų tave
ir – tavo duota galia į visus žmones –
teiktų amžinąjį gyvenimą
visiems, kuriuos jam esi atidavęs.
O amžinasis gyvenimas –
tai pažinti tave,
vienintelį tikrąjį Dievą,
ir tavo siųstąjį Jėzų – Mesiją. [...]”
Ne tik už juos aš meldžiu,
bet ir už tuos,
kurie per jų žodį mane įtikės:
tegul visi bus viena!
Kaip tu, Tėve, manyje ir aš tavyje,
tegul ir jie bus viena mumyse,
kad pasaulis įtikėtų, jog tu esi mane siuntęs.
Ir tą šlovę, kurią esi man suteikęs,
aš perdaviau jiems,

kad jie būtų viena, kaip mes esame viena:
aš juose ir tu manyje.

**„Evangelijos džiaugsmas“ (punkt. 87)
Popiežius Pranciškus**

Šiandien, kai žmogiškojo komunikavimo tinklai ir priemonės neregėtai išsiplėtojo, jaučiame iššūkį atrasti ir perteikti „mistiką“ bendro gyvenimo, įsimaišymo tarp kitų ir susitikimo su kitais, apglėbimo ir palaikymo, dalyvavimo tame šiek tiek chaotiškame sraute, kurį galima paversti tikra brolybės patirtimi, solidariu karavanu, šventąja kelione. Didesnės komunikavimo galimybės šitaip tampa didesnėmis susitikimo ir visų solidarumo galimybėmis. Jei šiuo keliu galėtume eiti, tai būtų labai gera, sveika, išlaisvintų, žadintų viltį! Išėiti iš savęs pačių ir susivienyti su kitais yra labai gerai. Užsisklęsti savyje reiškia ragauti kartų imanencijos nuodą, o žmonija sulig kiekvienu mūsų savanaudišku sprendimu tik blogės.

(Šv. Tėvas Pranciškus, Apaštališkasis paraginimas EVANGELII GAUDIUM, Lietuvos Vyskupų Konferencija, 2014)

Ištrauka iš Dievo motinos komandų chartijos:

2) Neužtenka pažinti Dievą ir Jo Mokymą, būtina su Juo susitikti asmeniškai. Šalia Šv. Rašto ir kitokių studijų privalo atsirasti ir malda. Dievo Motinos komandų nariai padeda vienas kitam ir studijuoti, ir melstis, mes meldžiamės vieni su kitais ir vieni už kitus.

„Ir dar sakau jums: jeigu kas iš jūsų susitars žemėje dviese melsti kokio dalyko, jiems mano dangiškasis Tėvas jį suteiks. Kur du ar trys susirinkę mano vardu, ten ir aš esu tarp jų.“ (Mt 18, 19–20)

Sustiprintos Viešpaties pažadu, Komandų poros stengiasi visada atsiminti, kad Kristus yra su jomis, ir džiugiai bei pasitikėdamos meldžiasi kartu.

3) Ar galima teigti, kad padedi savo draugams gyventi dvasinį gyvenimą, jeigu nepadedi jiems įveikti sunkumų ir rūpesčių? Todėl Dievo Motinos komandos kilniaširdiškai praktikuoja tarpusavio meilę tiek materialiai, tiek dvasiškai, pakludamos šventojo Pauliaus raginimui: „Nešiokite vieni kitų naštas, ir taip įvykdysite Kristaus Įstatymą.“ (Gal 6, 2)

Jos stengiasi patenkinti keturis broliškos meilės reikalavimus: 1) duoti; 2) priimti (sunkiau negu duoti); 3) paprašyti (dar sunkiau) ir 4) mokėti atsisakyti (tai įmanoma tik turint paprastumo dvasią).

Tarpusavio pagalba turėtų suteikti teisėtą saugumą, kurio daugelis tikisi iš pinigų.

Brolis Christophe ‘as, Tibirino vienuolis (1950–1996)

Christophe ‘as gimė 1950 m. spalio 11 d. Blua (Luaros ir Šero departamentas). Į Tamijė vienuolyną jis įstojo 1974 m. lapkričio 1 d. Amžinuosius įžadus davė 1980 m. lapkričio 1 d. Aistringai mylėjo Dievą ir žmones, buvo reiklus, jo kelias nebuvo lengvas, bet jis mylėjo gyvenimą. „Nepailstantis rašytojas, širdies gitaristas, visada poetas – jis visada buvo šalia

vargšų ir atstumtųjų.“ (Kunigas Bernardo Olivera, generalinis abatas: *Jusqu'ou suivre? Les martyrs de l'Atlas*).

Į Atlaso kalnus jis atvyko 1987 m., išventintas į kunigus 1990 m. sausio 1 dieną. Buvo novicejų magistras ir prioro padėjėjas. Rūpinosi liturgija ir su broliu Pauliumi dirbo sode. Būtent sode jis gyvena pagal draugystės evangeliją ir bendrauja su savo broliais musulmonais. Jie kartu gyvena vilties žemėje. *Mes ją dirbame. Esame Tavo namų gyventojai. Čia gyvename. Čia meldžiamės. Pasilieiname iki mirties valandos. Drauge gyvename iš Tavo rankos.*

Ir kas galėtų mus atskirti nuo tokios atviros laimės? (brolio Christophe'o dienoraštis, 1995 05 07)

Brolio Christophe'o prisistatymas Tamijė Dievo Motinos vienuolynui 1977 m. lapkritis

Kadangi tenka kalbėti apie save, tai štai: gimiau Blua 1950 m. spalio 11 d. (per Marijos Motinos šventę). Esame 12 vaikų, 7 berniukai ir 5 mergaitės, aš esu septintas. Kokia malonė patirti laimingą vaikystę su labai dėmesingais ir besistengiančiais tokiais būti tėvais, tėvu ir motina... su broliais ir seserimis, giliai širdyje įsitikinusiais, kad jie iš tiesų tokie yra; kaip tai nuostabu ir reiklu. Buvome auginami krikščioniškai, bet taip pat mums buvo suteikiama daug laisvės. Kiekvienas mūsų per savo tėvų tikėjimą suvokėme gilių dalykų. Būdamas šeštoje klasėje pasiprašiau mokytis mažojoje seminarijoje, be jokio spaudimo, labai laisvai nusprendžiau tapti kunigu, misionieriumi. Tuos 7 metus seminarijoje prisimenu labai šiltai. Nuo antrų metų lankėme pamokas koledže. Vidurinę baigiau 1968 m.

Nusprendžiau nestoti į didžiąją seminariją ir „oficialiai“ pareiškiau, kad atsisakau visų minčių apie kunigystę. Pasinaudosiu savo laisve... taip tada galvojau! Įstojau studijuoti teisės Ture neturėdamas tikslų ateities planų. Labai greitai apleidau visas religines praktikas ir taip tęsėsi iki studijų pabaigos. Vis dėlto su dar dviem studentais buvau Mažosios Turo seminarijos prižiūrėtojas. Nuo 1968 m. vasaros per atostogas dirbdavau Emauso laukuose. Iki 1974 m. Ten suvokiau, kad yra vargšų, ir nuo šiol negaliu gyventi apie tai pamiršdamas, ir kad laimės be jų surasti neįmanoma. Savo studijas ketvirtame kurse pakreipiau į tarptautinę teisę, manydamas, kad galbūt mano specializacija galėtų būti tarptautiniai ryšiai, dirbčiau organizacijoje, padedančioje trečiojo pasaulio šalims... Bet baigiantis 1972 metams supratau, kad tik Kristus gali priimti manyje esančią meilę, teisingumą ir taikos troškimą. Tai buvo didelis mano gyvenimo pokytis. Grįžau į namus, Bažnyčią, nuo kurios buvau atsiskyręs – išpažintis – Eucharistija.

Atradau tėvą Fuko, kurio gyvenimas ir raštai pažadino manyje beprotišką troškimą sekti Jėzų, Jį mylėti ir būti panašiam į Jį. Tad galvojau apie Mažuosius Jėzaus brolius, kurie, atrodo, gerai atitiko mano idealą. Bet man reikėjo atlikti karo tarnybą. Ją atlikau Alžyre, ten dirbau mokytoju ir instruktoriumi neįgalių ir kurčėbylių vaikų centriuke. Kelis kartus buvau nuvykęs į Atlaso Dievo Motinos vienuolyną, ir man patiko ši rami, paprasta ir labai tikra bendruomenė: vyrai, kurie nuolankiai, ramiai ir atkakliai liudija, kad verta visiems drauge dėl Dievo atiduoti gyvybę. Kad Jam melstumės, jį garbintume, priimtume Palaiminimus ir taip išmoktume mylėti, mylėti iki galo, iki kasdienybės galo. Tad pasirinkau gyvenimą Atlase.

Patarimai:

Pasižiūrėti arba dar kartą peržiūrėti filmą *Dievai ir žmonės* (Des hommes et des Dieux).

Aplankyti puslapį: <https://www.moines-tibhirine.org/documents.html>

9. AŠTUNTAS SUSITIKIMAS „KOVA, BUDRUMAS IR ĮŽVALGUMAS“

9.1. Pasiruošimas

- 158–176 punktų skaitymas
- Komentaras:

Šiais laikais, kai Bažnyčia yra puolama, teršiama iš vidaus ir iš išorės, tuo džiaugiasi viena būtybė – velnias, kuriam vardas suteiktas tinkamai (*diabolos* – tas, kuris skaldo). Ir viena iš jo suktybių – įtikinti, kad jo nėra.

Kaip primena popiežius Pranciškus, velnio egzistavimas patvirtinamas visuose Raštuose apie Jėzų (§ 160–161), ir Jis įveikė priešą. Per gundymus dykumoje jis atsisakė bet kokių magiškų laikysenų, kad visiškai prisiimtų savo žmogiškumą. Jis kaip nugalėtojas išeina po kūniškų gundymų – kaip antai, turėti, - ir dvasinių – galios ir puikybės, kuri yra noras užimti Dievo vietą. Jėzus išlaiko Sūnaus paklusnumą. Jis nori mūsų brolis išlikti iki galo, iki mirties. Luko tekstas baigiasi šitaip: „Velnias atsitraukė nuo jo iki laiko.“ Ir Jis vėl gundomas per maldą Alyvų sode: „Tėve, jei nori, atimk šitą taurę nuo manęs, tačiau tebūna ne mano, bet tavo valia!“ (Lk 22, 42)

Popiežius aprašo kovą, kurią turime kovoti prieš pasaulio mąstymą, prieš savo polinkius ir prieš velnią. Pastaroji kova remiasi į veikimo būdus, kurie atima iš mūsų sūrumą: „Juk visi iki santuokos gyvena kartu...“; į mūsų nuolaidžiavimą sau: „Šie šokoladiniai saldainiai labai skanūs. Nieko blogo save palepinti...“; taip pat į mūsų trapumą, nes viena iš jo klastų yra versti mus tikėti, kad tai, ko siekiame, neįmanoma, ir jam labai dažnai pavyksta atimti iš mūsų viltį ir mus sugniuždyti. Ir, priešingai, jis palaiko mūsų puikybę bei savipakankamumą, ir taip imame nevertinti kitų žmonių.

Kaip įveikti gundymus? Popiežius (§ 162) primena, kokia svarbi yra malda, sakramentai – ypač Susitaikinimo sakramentas – ir įsipareigojimas. Tikėjimas, maitinamas maldos, išlaisvina mus iš gundymų, guodžiančių iliuzijų ir padeda mums išlaikyti budrumą.

Kaip būti įžvalgiems? Pirmiausia reikia šios malonės prašyti; tai Dvasios dovana. Turime išmokti būti įžvalgūs ne tik priimdami svarbiausius gyvenimo sprendimus (santuoka, vaikų ugdymas, profesinis gyvenimas ir įsipareigojimai), bet taip pat kasdieniame gyvenime: „Ar šįryt man eiti į Mišias ar pabūti su savo pavargusiu paaugliu, kuris nenuėjo į mokyklą?“ Mums reikia laisvai prisitaikyti prie Dievo meilės plano. Mūsų kaip pakrikštytųjų gyvenime niekas neatliekama automatiškai. Nėra paruoštų atsakymų, bet turime gyventi remdamiesi pasitikėjimo kupinu klausymu ir meilės kupinu atvirumu Tam, kuris mus nušviečia.

Tad prašykime Marijos, kuri buvo visiškai atvira Šventajai Dvasiai, kad mus palydėtų: „Tavo apgynimo šaukiamės, šventoji Dievo Gimdytoja, mūsų maldų neatmeski mūsų reikaluose, bet nuo visokių pavojų mus visados gelbėk, Mergele garbingoji ir palaimintoji.“

9.2. Susitikimui

- *Malda*
- *Giesmė*
- *Maldos tekstas: Lk 4, 1–13*

Kupinas Šventosios Dvasios Jėzus grįžo nuo Jordano, ir Dvasia jį vedžiojo po dykumą keturiasdešimt dienų, ir jis buvo velnio gundomas. Jis nieko nevalgė per tas dienas ir, joms pasibaigus, buvo alkanas. Tuomet velnias jam tarė: „Jei tu Dievo Sūnus, liepk šitam akmeniui pavirsti duona“. Jėzus jam atsakė: „Parašyta: *Žmogus gyvas ne viena duona!*“

Tada velnias, pavėdėjęs jį aukščiau, viena akimirka parodė jam visas pasaulio karalystes ir tarė: „Duosiu tau visą jų valdžią ir didybę; jos man atiduotos, ir kam noriu, tam jas dovanuju. Taigi, jei parpuolęs ant žemės pagarbinsi mane, visa bus tavo“. O Jėzus jam atsakė: „Parašyta:

*Viešpatij, savo Dievą, tegarbink
ir jam vienam tetarnauk!*“

Dar nusivedė jį velnias į Jeruzalę, pastatė ant šventyklos šelmens ir tarė: „Jei tu Dievo Sūnus, pulk nuo čia žemyn, nes parašyta:

*Jis palieps savo angelams sergėti tave ir dar:
Jie nešios tave ant rankų,
kad neužsigautum kojos į akmenį.*“

Jėzus jam atkirto: „Pasakyta:

Negundyk Viešpaties, savo Dievo!“

Visokius gundymus baigęs, velnias atsitraukė nuo jo iki laiko.

- *Klausimai poros ir komandos pasidalinimui*

1. Klausimas apie dvasinę kovą kyla kiekvieno iš mūsų viduje ir juo nesidalijame. Bet galime imtis to, ką vadiname sąžinės tyrimu ar gyvenimo peržvalga. Ar Pareigą prisėsti galime matyti kaip kvietimą peržvelgti poros gyvenimą? Ar dalimi šios dvasinės kovos negali būti pasidalijama poroje, žinant, kad esame kviečiami palaikyti vienas kitą šventumo kelyje?
2. Šiame apaštališkajame paraginime popiežius kelis kartus pabrėžė mažų žingsnelių, smulkmenų svarbą, kurios tarsi švieselės, tarsi nuolankūs meilės ženklai nušviečia mūsų gyvenimą. Ar šios temos skaitymas, pasidalijimas per visus metus suteikė progą pritaikyti šiuos patarimus gyvenime? Ar padėjo praturtinti gyvenimo taisyklę, kuri būtent ir remiasi smulkmenomis?
3. Antradienio vakaro naktinėje maldoje klausomės ištraukos iš Petro Pirmojo laiško (5, 8–9): „Būkite blaivūs, budėkite! Jūsų priešas velnias kaip riaumojantis liūtas slankioja aplinkui, tykodamas ką praryti. Pasipriešinkite jam tvirtu tikėjimu.“ Kaip mums atrodo šis patarimas: liaudies pasakėlės, gal kelia juoką, o gal paragina tikėti ir pasitikėti?
4. Ar ši metų tema padėjo mums pakeisti supratimą apie šventumą ir geriau įžvelgti, koks yra mūsų pašaukimas į šventumą šiandienos pasaulyje?

9.3. Pasigilinimui

Pradžios knyga 32, 23–31

Tą pačią naktį jis atsikėlė ir, pasiėmęs abi savo žmonas drauge su dviem savo tarnaitėmis bei vienuolika vaikų, perbrido Jaboko brastą. Perkėlęs juos per upę, jis pergabeno taip pat visa, ką turėjo. Jokūbas pasiliko vienas. Tuomet kažkoks vyras grūmėsi su juo iki pat aušros. Tas vyras, matydamas, kad negali jo įveikti, taip sudavė jam į šlaunies įdubą, kad Jokūbo šlaunis, jam besigalynėjant su tuo vyru, išsinarino. Tuomet jis tarė: „Paleisk mane, nes jau aušta“. Bet Jokūbas atsakė: „Paleisiu tave tik, kai mane palaiminsi“. O tas paklausė:

„Kuo tu vardu?“ „Jokūbas“ , – jis atsakė. Anas tarė: „Toliau tavo vardas bus nebe Jokūbas, bet Izraelis, nes ėmeisi su Dievu bei žmonėmis ir nugalėjai“. Tuomet Jokūbas prašė: „Prašyčiau pasakyti man savo vardą“. Anas atsakė: „Kam gi klausi mano vardo?“ Tai pasakęs, jis tenai jį palaimino.

Jokūbas tat pavadino tą vietą Penieliu, tardamas: „Juk aš mačiau Dievą veidas į veidą, tačiau mano gyvybė buvo apsaugota.“

Laiškas Romiečiams 7, 19–23

Aš nedarau gėrio, kurio trokštu, o darau blogį, kurio nenoriu. O jeigu darau, ko nenoriu, tada nebe aš tai įvykdu, bet manyje gyvenanti nuodėmė.

Taigi aš randu tokį įstatymą, kad kai trokštu padaryti gera, prie manęs prilimpa bloga. Juk kaip vidinis žmogus aš žaviuosi Dievo įstatymu. Deja, savo kūno nariuose jaučiu kitą įstatymą, kovojantį su mano proto įstatymu. Jis paverčia mane belaisviu nuodėmės įstatymo, glūdinčio mano nariuose.

Katalikų Bažnyčios katekizmas (punkt. 540)

Jėzaus gundymas rodo, kad Dievo Sūnus yra visai ne toks Mesijas, koku būti Jam siūlo šėtonas ir kokio trokšta žmonės. Todėl Kristus nugalėjo gundytoją *dėl mūsų*: „Mes gi turime ne tokį Vyriausiąjį Kunigą, kuris negalėtų atjausti mūsų silpnybių, bet, kaip ir mes, visaip mėgintą, tačiau nenusidėjusį“ (Žyd 4, 15). Bažnyčia kiekvienais metais per keturiasdešimt *gavėnios* dienų vienijasi su Jėzaus dykumoje paslaptimi.

1960 M. vasario mėnesio homilija

Maurice Zundel

Mūsų gyvenimo prasmė nėra pasirošti mirčiai, bet įveikti mirtį, įveikti ją šiandien, rytoj ir per visas dienas, kad mirties akimirka būtų kuo gyviausi... Čia nekalbame apie žinojimą, ar būsime gyvi po mirties, bet ar būsime gyvi iki jos. Čia nekalbame apie fizinio gyvenimą pratęsimą, bet apie šaltinio, trykštančio į amžinąjį gyvenimą, atvėrimą savyje... Kas kartą, kai leidžiamės valdomi savo nuotaikų, pagiežos, apmaudo, kuriame mirtį, nes leidžiamės vedami savo fizinės ir cheminės energijos, savo gyvuliškumo; ir priešingai, kas kartą, kai įveikiame potraukį į pagiežą, apmaudą, blogą nuotaiką, laimime pergalę prieš mirtį ir kuriame amžinąjį gyvenimą.

Tikėti Dievą mūsų Tėvą, Editions Lessius, (psl 44-45)

Jospeh Caillot

Žinoma, tikime, kad išganymas jau yra atliktas, nes Nukryžiuotasis gyvas pakilo iš kapo. Bet taip pat tikime, kad jį reikia vis iš naujo priimti. Malda „Tėve mūsų“ yra visų malda: niekas neatskirtas nuo galimybės prašyti ir gauti. Bet nė vienas nėra atleistas nuo nuolatinio prašymo iš Tėvo tikrojo gyvenimo, įveikiančio pagundą, dvasinę mirtį. Jis nėra mirusiųjų, bet gyvųjų Dievas, tad galime taip tiesoje Jam melstis: Tėve, neleisk mūsų gundyti nepripažįstant savo žmogaus būklės ir savo sūniško pašaukimo. Tėve, gelbėk mus vieninteliu Tau žinomu karališku būdu, meilės būdu. Gelbėk mus nuo aukščiausio blogio, kuris yra nebegalėti būti su Tavimi, nebegalėti Tau tarti „Tėve mūsų“, nebegalėti pašventinti Tavo vardo, prisidėti prie Tavo karalystės atėjimo, vykdyti Tavo valios, gimti iš Tavo meilės ir gimdyti ją pasauliui.

2018 M. spalio 18 D. mišių homilija
„Saugotis „išauklėtų demonų“
Popiežius Pranciškus

„Demonso esmė yra naikinti... naikinti Dievo darbą“, - kalba popiežius. Bet „kai jis negali naikinti“ veidas į veidą, tampa „suktesnis už lapę“ ir pasitelkia „visuotinę strategiją“: „Esame krikščionys, katalikai, einame į Mišias, meldžiamės... viskas atrodo tvarkoje. Taip, turime trūkumų, padarome smulkių nuodėmių, bet viskas atrodo tvarkoje. O jis apsimeta „išauklėtu“: leidžiasi į kelią... ieško gražios komandos, beldžia į duris: „Galiu užteiti?“ Ir tokie išauklėti demonai yra blogesni nei pirmieji, nes nebeprisimeni, kad jie yra pas tave užėję.“ Anot popiežiaus, durys, pro kurias jie įžengia, yra „pasaulio dvasia“. Šitaip „arba demonas naikina tiesiogiai per nedorybes, karus, tiesioginį neteisingumą, arba išsilavinusiu, diplomatinio būdu... Jie nekelia triukšmo, būna draugiški, įtikinėja: „ne, tiek daryti nereikia... tiek ir užtenka“ – ir taip tave kreipia į vidutinybės kelią, padaro „drungną“, žygiuojantį pasaulietiško keliu.“

Šv. Jonas Marija Vianėjus

Palaimintos gundomos sielos! Nes kai demonas išvysta, kad siela linksta į vienybę su Dievu, jis padvigubina savo įniršį.

Luigi ir Maria Beltrame Quattrocchi

Luigi ir Maria Beltrame Quattrocchi priėmė Santuokos sakramentą 1905 m. lapkričio 25 d... Taip prasidėjo santuokos nuotykis, kupinas meilės ir abipusio palaikymo. Abu poros nariai priklausė pranciškonų tretininkams, kasdien atlikdavo tikėjimo, vilties ir meilės aktus. Kristaus žvilgsnyje jie labai intensyviai gyveno santuokine meile, taip pat patarnaudami kitiems ir savo šeimai.

Pora, vedama intensyvaus maldos gyvenimo ir buvimo Dievui

Diena prasideda Mišiomis. Vakaras: rožinis, nepamirštant Dievo žodžio skaitymo. Taip pora stato namų bažnyčią, puoselėja dvasinio gyvenimo daigus, suteiktus sakramentų. Šeima yra pasiaukojusi Švenčiausiajai Širdžiai ir šį pasiaukojimą atnaujina svarbiomis progomis.

Veikianti pora

Ši pora, įkvėpta maldos, nemažai nuveikė: labdaringa veikla (Raudonasis Kryžius), skautai, katalikų judėjimai. Dėl įsipareigojimų kitiems žmonėms ši šeima liudijo kaip misionieriai.

Ugdanti pora ir dėmesingi tėvai

Labai greitai šeimą pralinksmina vaikai. Laukiantis ketvirto, nėštumas darosi pavojingas motinai ir kūdikiui. Pora nesutinka su medikų siūlymu dėl gresiančių komplikacijų daryti abortą. Jie atsiduoda Apvaizdai, ir vaikelis gimsta visiškai sveikas, o motina lieka gyva...

Keturi šios poros vaikai pasišventė Dievui

„Iš šios tokios derlingos dvasinės žemės gimė pašaukimai kunigybei ir pašvęstajam gyvenimui, parodantys, kaip santuoka ir mergeliškumas, remiantis bendru jų įsišaknijimu į sutuoktinių meilę Dievui, yra giliai susiję ir vienas kitą nušviečia.“ Šv. Jonas Paulius II

Norėdamas pabrėžti santuokos svarbą šių dviejų sutuoktinių gyvenimo kelionėje ir poros gyvenimo grožį Bažnyčios akyse, šv. Jonas Paulius II paprašė, kad jų šventės data būtų lapkričio 25 d., per jų santuokos metines.

<https://www.equipes-notre-dame.fr/article/luigi-et-maria-beltrame-quattrocchi>

Patarimas:

Filmas apie kitą porą, kurių beatifikacijos byla ruošiamą: www.ktotv.com/video/00106514/j-entrerai-au-ciel-en.dansant

1994 m. balandžio 7 d. Cyprien ir Daphrose Rugamba ir jų šeši vaikai buvo nužudyti savo namuose Kigalyje po nakties, praleistos adoracijoje.

